

La mulți ani

Femeia

Esti mai frumoasă ca niciodată!

Poco allegretto

Solo altistă *

mp

A - sterne Du-nă-rea o - glin-dă Fru - mo-sul chip să fi-l cu-prin-dă Și

1. Fru - mo - sul tău chip, Și
2. A - runci cozi ne - pre În
3. Simți - vi - i - to - rul Să-ți
4. Fru - mo - sul tău chip, Și

stînci - le stringînd gră - ma - dă Car - pa-ții ur - că să te va - dă

poco rit. cresc. molto

stînci - le - ci - le - doi - ur - că să te va - dă
piept - ai - nel - de niri, doi - niri de a - ur
stînci - nel - de niri, doi - niri de a - ur
le - ur - că să te va - dă

COR Moderato assai

O, scumpă te - ră Des - că - tu - ga - tă, Des - că - tu - ga - tă,

mp dolce

O, scumpă te - ră te - ră Des - că - tu - se - ră,

mp

Esti mai fru - moa - să Ca nicio - de - tă, ca nici - o - da - tă!

Esti mai fru - moa - să Ca nicio - da - tă! Pe - da - tă!

pochiss. rit.

* Strofele 1 - 4 vor fi executate de solo altistă
cu acompaniamentul unui grup din cor.
Strofele 2 - 3 vor fi executate de cor.

Așterne Dunărea oglindă
Frumosul chip să fi-l cuprindă,
Și stîncile stringînd grămadă
Carpații urcă să te vadă.

Refren

O, scumpă țară
Descătușată,
Ești mai frumoasă
Ca niciodată!

Pe umeri de cîmpii unite
Arunci cozi negre și-mpletite
În piept ai ne-ntrecut tezaur,
Uranii și doiniri de aur.

Refren

O, scumpă țară
Descătușată,
Ești mai bogată
Ca niciodată!

Victorii tu nu stai să numeri.
Simți viitorul lîngă umeri.
Oșelul Reșiței să-ți fie
Inel de nuntă și tîrie!

Refren

Tu ești mai tare
Și mai bogată,
Ești mai frumoasă
Ca niciodată!

Așterne Dunărea oglindă
Frumosul chip să fi-l cuprindă,
Și stîncile stringînd grămadă
Carpații urcă să te vadă.

Refren

O, scumpă țară
Descătușată,
Ești mai frumoasă
Ca niciodată!

Versuri: Ion SEREBREANU
Muzica: Bruno REINHARDT

Femeia

Ănui X Nr. 12 1957

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ ȘI CULTURALĂ EDITATĂ DE COMITETUL FEMEILOR DEMOCRATE DIN R.P.R.

	Pag.
Prezențe românești peste hotare	4
Mesaj de primăvară scrișă de IRINA OROSZ	6
Mică cronică a anului 1957	6
Săptămâna filmului francez	8
Tovarăș de viață fotoreportaj de I. LUCHIAN și S. TOMESCU	10
Din literatura antimonarhică. Castelul regel de la Memala de N. D. Căceș	11
Odă părintelui meu versuri de MIHU DRAGOMIR	12
Prin țara celor 1.000 de insule note de drum de N. DOBRESCU	14
Un eveniment important pentru mișcarea de femei din țara noastră	16
Primul coal al Lilianei scrișă de LUIZA VLĂDESCU	19
A sosit poșta!	20
Moda în Polonia	22

Supliment — masa de sărbători

10 ANI DE LA PROCLAMAREA R.P.R.

Mă înscriu la cuvînt

Odată mă găseam la G.A.S. Periș, acolo unde cîndva se întindeau vaste domenii regale. Foștii argași zugrăveau tabloul existenței lor de robi de pe vremea domniei Hohenzollernilor. Socoteau ce au dobîndit după alungarea regelui.

O femeie micuță de statură și uscățivă, crescătoare de porci, mi-a spus:

— După mine, cel mai mare drept pe care îl am astăzi este dreptul să mă înscriu la cuvînt.

— Cum așa? am exclamat eu.

— Iată, pe vremea regelui m-am plîns odată că mi se dă pline prea neagră și amară. Vătaful cînd m-a auzit m-a înjurat și m-a lovit cu pîinea în cap pînă m-a podidit stingele.

Astăzi, dacă nu-mi place, să zicem, cum muncește unul dintre noi sau cum gospodăresc conducătorii G.A.S., mă înscriu la cuvînt. Și sînt ascultată, vorbele mele sînt luate în seamă.

M-am mirat cum a reușit femeia aceasta ca, vorbind despre dreptul de a se înscrie la cuvînt, să exprime altă de clar sensul uriașei cuceriri a oamenilor muncii din țara noastră — aceea de a fi stăpîn pe soarta proprie.

Am propus mai multor tovarăși să se înscrie la cuvînt în paginile acestui număr al revistei noastre, răspunzînd la întrebarea noastră: Ce însemnătate au pentru dumneavoastră ultimii 10 ani?

LELLA CINCU, artistă la Opera din București:

„Titlul meu de cîntăreață la Opera din București este mai tînăr decît republica noastră populară cu 4 ani. Am absolvit conservatorul «Ciprian Porumbescu» în 1951. În cei șase ani care au trecut de atunci am avut fericirea să cuceresc 5 premii internaționale: unul la Festivalul tineretului din 1953, altul la Praga în 1954, două în Belgia în 1957 și ultimul — Medalia de aur — instituit anume pentru mine, la Vercelli în Italia, tot în acest an.

Vi se pare, poate, că în tonul meu ghiciți mîndrie. De ce aș ascunde-o? Sînt într-adevăr nespuse de bucuroasă pentru aceste încununări ale muncii, învătăturii, eforturilor mele. Căci, în paranteză mărturisindu-vă, munca, învătătura, eforturile pentru a mă apropia neîncetat de nivelul adevăratei arte reprezintă sensul vieții mele. Și clipa în care aș ajunge să spun: destul, nu mai am ce să învăț, mi se pare că ar fi cea mai rușinoasă, cred că ar însemna autocondamnarea mea la o existență fără scop.

Deci sînt mîndră că premiile obținute la concursurile internaționale mi-au confirmat principiile. Dar mai ales — și acest lucru este de la sine înțeles — sînt mîndră pentru că am reușit să fac și mai mult cunoscut și prețuit numele scump al republicii mele, România.”

Lella Cincu în rolul Violetei din opera Traviata de Verdi

Aici am zidit cutia cu scrisoarea despre care
v-am vorbit, ne arată Antonie Marin

ANTONIE MARIN, proprietarul casei cu numărul 37 din strada Tudor Vladimirescu din Hunedoara:

„Postiți, poate vizitându-mi casa, veți afla și răspunsul meu...”

Știi, o viață întreagă n-am reușit să încheiăm o casă — ne mărturisește el. Și acum nu-mi vine să cred că am izbutit... Avem casa noastră... Se va ști asta și peste o mie de ani, fiindcă am îngropat la temelia casei o cutie de tablă în care am închis o întregă epistolă: 7 file scrise pe o parte și pe alta. Am arătat acolo când am construit casa, cum am primit împrumut de la stat, cine-s eu, de unde sînt, cine a fost tatăl meu, cum o cheamă pe nevastă-mea, de unde e și din ce neamuri se trage. Cine știe, s-o găsi vreodată...” — a încheiat el zîmbind.

O idee cam năstrușnică, nu-i așa? Dar nu-i

Iar în grădina casei ne place să creștem păsări de tot felul, ne mărturisește proprietarul

lipsită de semnificație. Adevărul este că scrisoarea adresată de Antonie Marin viitorimii îndepărtate povestește despre un fapt banal din zilele noastre: muncitorii își construiesc case din împrumutul acordat de stat. Împrumuturi au luat muncitorii și de la statul capitalist. Dar ia să ne gândim cîți ajungeau să se vadă rămași în casa lor?

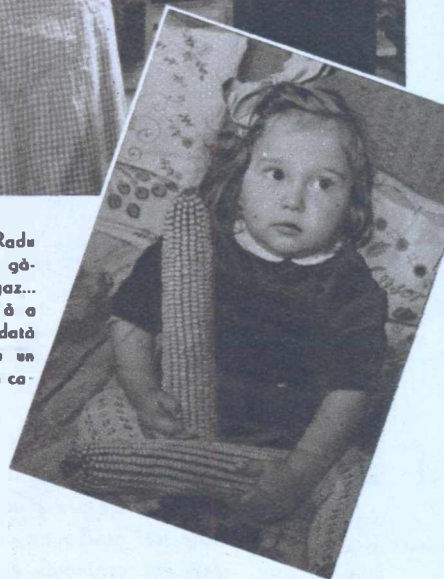
Adeseori, oameni care ani de zile au tras hîna de la gura copiilor ca să plătească apăsătoarea datorie la sfîrșit se vedeau siliți, din pricina dobinzii ridicate, să-și vîndă casa pentru a putea plăti rămășița fatală. Pe cînd Antonie Marin și toți ca el primesc din partea statului de democrație populară mari înlesniri, sînt siguri pe casele construite de ei, case frumoase, obligatoriu frumoase și igienice, după proiectele de sistematizare făcute de arhitecții statului.

„Unde să-l mai punem? Unde? Pătulul e plin, casa e plină, pe prispă nu mai ai pe unde trece!”

În curtea G.A.C. „9 Mai” din comuna Corbeanca, regiunea București, cîțiva colectivști se certau cu secretarul organizației de partid, tovarășul Iovuică. Li se ceruse să-și ridice neîntîrziat porumbul care le revenea ca avans, iar ei se opuneau: „Unde să-l mai punem?”

Pe Lina Radu am găsit-o gătind la aragaz... iar Lucică a fost de îndată îmbrăcat cu un costumăș de catifea

TOT ÎN HUNEDOARA

Așa arată casele din cartierul nou. Maria Pop ne-a surprins admirînd clădirile și ne-a invitat să-i vedem interiorul

Căminul ei s-a mai împodobit de curînd cu ceva: un covor persan de toată frumusețea. E cumpărat din premiul pe care l-a primit soțul ei, Nicu'lae, șofer la I.C.S.H. pentru buna întreținere a mașinii. (A parcurs peste 150.000 km fără reparații.)

Secretarul rîdea: „Sărmanii de voi, uite ce necaz mare s-a abătut asupra voastră!” Iar către noi: „Anul acesta am scos 5.000 kg de porumb la hectar; sămință hibridă, arătură cu tractorul...”

Am ris și noi. Aflasem încă un răspuns la întrebarea noastră. Căci ce era Corbeanca cu 10 ani în urmă? Unul din acele sate uitate cum erau mii în țara noastră, în care foamea era musafir aproape statornic, în care oamenii cu greu ieșeau din iarnă, angajîndu-se pe ani înainte pentru o dublă de mălai.

Și acum citeva cuvinte despre cum arată acasă la ei acești „necăjiți”.

Am găsit-o pe Lina Radu gătind la aragaz, iar pentru că era vorba de o fotografie, copiii au fost de îndată îmbrăcați în costume de catifea. Am întrebat-o în seama cui îi lasă pe timpul cit e plecată la cîmp.

— Nu știți că avem o grădiniță pentru copii? Acolo au jucării, educatoarele îi învață lucruri frumoase... Viorico, ia spune tu o poezie.

Am ascultat și glăsciorul subțirel, care recita ca la un examen, cu emoție și seriozitate.

Dr. primar Paulina Dăncilă

PAULINA DĂNCILĂ, medic primar la Spitalul nr. 1 din Sibiu:

— Ați fost pe la spital? La Casa copilului? Ați văzut în ce condiții sînt primiți bolnavii? Cum sînt îngrijiți? Atunci ați aflat răspunsul meu. Pentru noi, medicii, posibilitatea de a salva viața copiilor, de a le apăra sănătatea e un dar neasemuit.

Pînă în 1948, în tot Sibiuul exista doar un fel de casă particulară cu vreo 15 paturi pentru copii. Abia după naționalizare, micii cetățeni au început să se bucure de un spital al lor, de o casă a copilului, unde sînt îngrijiți și salvați „copiii problemă”, copiii prematuri. Tot în acești ani s-a înființat centrul de recuperare a sechelelor poliomielitei. În aceste instituții spitalicești sînt în prezent peste 400 de paturi... Iar diferite maladii altădată mortale, cum e toxiciza de pildă, sînt învinse de medicii pediatri. Oare-i puțin aceasta?

O găsisem acasă. Era în pauza de prînz a unei zile însorite. Picta. De jur împrejur, pereții erau împodobiți cu tablouri: flori, naturi moarte, portrete, peisaje.

— Pictura e o întregire a ființei mele, ne-a explicat doctorița. Am învățat la școala populară de artă. Anul acesta am absolvit... Pictez cu o plăcere deosebită.

PALMA GOCSMAN, profesoară din Tg. Mureș: „Mărturisesc că mă simt emoționată, mai ales că acest prilej de a spune cîte ceva despre viața și munca mea coincide cu împlinirea a 30 ani de cînd sînt profesoară.

Faptul că am fost decorată cu medalia muncii la Congresul învățătorilor din 1956 îl datorez prețurii de care ne bucurăm în republică, colegilor care m-au ajutat totdeauna ei, bineînțeles, sîrguinței elevilor mei. Despre ei, despre elevi, aș vrea să vorbesc mai mult, fiindcă ei înseamnă munca, viața mea. Întotdeauna a fost o mîndrie pentru un profesor să se întîlnească cu foștii săi elevi. De cîte ori mă conving că elevii mei de altădată au ajuns oameni valoroși pentru țara noastră sînt nespuse de bucurătoare. Din vechile generații o întîlnesc ades pe Szilagy Margareta — azi șefă a secției de învățămînt a Regiunii Autonome Maghiare —, pe Ilona Berthalan, subdirectoare la acest liceu. Iar din cele care au absolvit în ultimii zece ani liceul, multe au urmat cursurile universitare și iată că acum sînt colege cu mine. Astfel sînt Ilona Vlah și Ana Nagy, profesoare la același liceu cu mine. O altă fostă elevă, ingineră Nagy Erzsebet, s-a întors de curînd de la studiile pe care și le-a terminat la Moscova.

MARIA BOGĂȚEANU, președinta comitetului de întreprindere de la Fabrica de țigarete din București, a repetat întrebarea pe care l-o pusese și a rămas cîteva clipe pe gînduri

Maria Bogățeanu, președinta comitetului de întreprindere de la Fabrica de țigarete - București.

— Munca pe care o îndeplinesc, ne-a spus ea, mi-a permis să cunosc, pas cu pas, tot ceea ce s-a realizat, tot ceea ce statul nostru ne pune la îndemînă pentru a ne ridica la o viață demnă și frumoasă. Am să amintesc numai de o posibilitate, de nevisat în urmă cu 20 de ani: toți cei ce vor să-și ridice nivelul de cunoștințe generale pot urma cursurile universității populare...

Uneori mă gîndesc cu părere de rău că tinerii noștri trec cu ușurință peste toate aceste adevăruri mari, uită cîte strădanii, cîte lupte și jertfe au dat părinții lor pentru viața pe care ei o trăiesc. Și fiindcă mi se pare nimerit prilejul, am să amintesc un episod din copilăria mea. Poate le va da de gîndit tinerilor mei tovarăși.

„Au trecut 40 de ani de atunci. Părinții mei, o soră, fratele și sorerile mamei, verișoarele mele mai mari, toți lucrau aici, la «Regie». De la ei am învățat, înainte de a învăța prima literă a alfabetului, cît de strîmb era croită viața.

Veneau și zile de mare bucurie pentru noi, copiii. Atunci, după vechea tradiție muncitorească, ieșeam cu neamurile și vecinii să sărbătorim ziua de 1 Mai.

Veneau însă și zile cînd izbucnea revolta adîncă adunată în inimi, ani și ani.

Ce caldă era mîna mamei în ziua aceea de nouitate, cînd

în coloană, muncitorii de la Regie au dat să intre pe strada Cîmpineanu, în sus, spre Teatrul național. În fruntea coloanei tinerii cîntau: Fraților soldați, / Nu ne împușcați, / Noi vă sîntem frați, / Frați îndurați. / Va veni zi / Cînd vă veți uni. / Și atunci cu poporul veți fi.

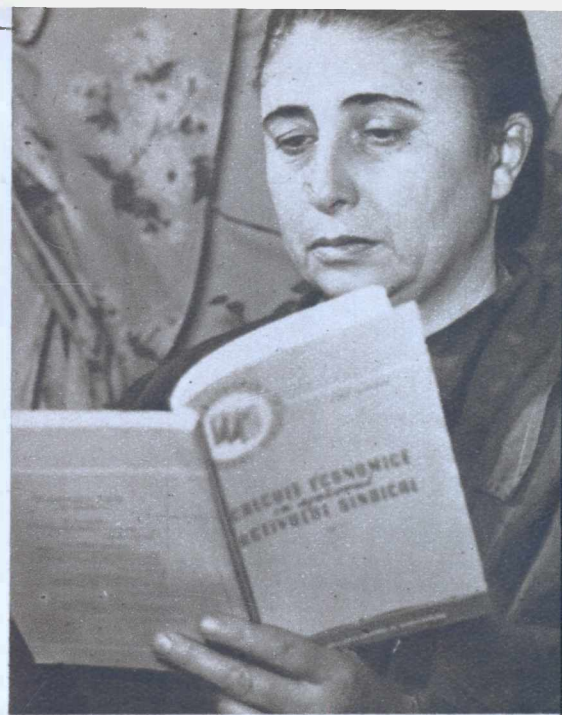
Decdată, ca rupt, cîntecul a amuțit. Se auziră împușcături. M-am speriat și am strîns mîna mamei. Ea nu părea însă înfricoșată și asta mi-a dat curaj. Ca la o poruncă, cîntecul a izbucnit din nou, mai puternic. Jandarmii au încercat să rupă rîndurile și ca prin vis mi-aduc aminte cum m-am trezit cu mama în spatele unei draperii de catifea, poate era chiar cortina teatrului.

În ziua aceea, de 13 Decembrie 1918, mulți muncitori au căzut răpuși de gloanțele stăpînirii burghezo-moșierești. Dar lupta n-a încetat. La greva din 1920 părinții mei și una din su-

rorile mele au fost concediați. A fost o vreme de mari și nesfîrșite lipsuri, căci în casă mai erau șase copii.

În perioada dictaturii antonesciene, (eram de acum veche în fabrică) uzina a fost militarizată. S-a înființat și o carceră și totodată, ca «o compensație», o capelă în care eram îndemnați să ne ducem în fiecare dimineață, pentru ca să învățăm să fim supuși. Dar asta n-a ajutat prea mult stăpînirii, după cum nu le erau de folos nici bătăile, nici trimiterile celor «suspecți» în linia I pe front.

Dovadă că nu le-a fost de folos este însăși viața noastră de azi.

Ca mulțumire să luați în catalog numai note bune! Chipul profesoarei Palma Gocsmán cuprînd toată această conținut

În încheiere aș vrea să amintesc că fiul meu e strungar. Poate că unora li se va părea că n-am de ce mă mîndri cu el. Și totuși sînt mîndră. A terminat liceul și s-a dedicat unei meserii care l-a pasionat întotdeauna. Iar eu, ca dascăl, știu bine că profesia copilului trebuie aleasă după aptitudinile lui.

VERONICA ARDELEANU de la Fabrica de penicilină de lângă Iași:

„La 18 ani nu știam ce voi face mîine și ce mi-a hărăzit destinul. Nu terminasem decît patru clase primare, căci în casa noastră de oameni săraci era greu să avem chiar și pîine pe masă, cu atît mai greu era să avem bani pentru cărți de școală. Anul 1947. Ziua la lucru în fabrică, seara — la liceu.

Anul 1949. M-am înscris la facultatea de biologie (casă, masă plătite de stat).

Anul 1952. Se pun temeliele acestei fabrici. Paralel cu creșterea zidurilor ei sînt pregătite cadre. Fabrica mă trimite la un curs suprauniversitar de antibiotice.

Anul 1954. Am intrat în producție. Tehnolog. Acum dețin postul de inginer principal în secto-

Veronica Ardeleanu, în sectorul de core
răspunde

rul I. E o muncă grea, dar n-aș renunța la ea pentru nimic în lume. Când mi s-a încredințat această muncă, nimeni nu s-a îndoit că o femeie va fi în stare s-o îndeplinească."

foarte necăjită în viața ei, dar cele mai groaznice au fost pentru ea timpurile când viața copiilor săi era amenințată în fiecare clipă. Era război, iar fasciștii — nelindurători. Acum sînt la casele lor, oameni în rînd cu toți oamenii. Prietena mea a dobîndit, cum s-ar spune, însuși dreptul la viață pentru copiii ei. Prietena mea vrea să cunoască și să afle cît mai multe despre viață, despre orînduirea noastră. Cu cît cunoaște mai mult, cu cît i se luminează conștiința, ea capătă tot mai multă încredere și putere de muncă".

Maria Rășanu, Ana Ujan și Alexandring Lupu, (de la stînga la dreapta) s-au adunat să lucreze un fotomontaj pentru gazeta de stradă

MARIA RĂȘANU :

„Ce însemnătate au pentru mine cei 10 ani? Foarte mare: am înțeles în acești ani că statul sîntem noi..."

Cînd am fost aleasă deputată mă gîndeam: oare am să pot eu face față grijilor cetățenilor din circumscripție? După închipuirea mea un deputat trebuia să fie un om... nu știu cum să vă spun... așa cumva... mare, deosebit, cu priceperi deosebite în trebi de asta de stat. Și eu nu eram...

Se vor împlini curînd doi ani de cînd am fost aleasă. Nu eram pricepută, dar... uite că... m-am priceput. Doar nu-s singură cu toate grijile circumscripției. Mă ajută Cora Ion, președintele comitetului nostru de cetățeni, Constantin Huțan, secretarul comitetului (amîndoi muncitori la Fabrica de cauciuc), Elena Cați, Alexandra Lupu, gospodină, și alți cetățeni din circumscripție.

Am reușit să facem aici la periferia orașului Stalin atîtea cite nu s-au făcut nici în 30 de ani.

Asta ne-a adus nouă republica: dreptul și posibilitatea de a ne gospodări, de a înlătura neajunsurile care au dăinuit decenii întregi. Ne-a dat dreptul și ne-a sădit în suflet mîndria de a putea spune cu toată convingerea că statul sîntem noi".

Intorcîndu-ne spre casă cu aceste „luări de cuvînt", notate în carnetelul nostru, am fost îndemnate să ne facem și noi un bilanș al ultimilor zece ani. Și ne-am îngăduit să luăm și noi cuvîntul pentru a vă spune că nici noi, autorii acestor rînduri, n-am fi cîștigat dreptul de a îndeplini o misiune atît de frumoasă ca aceea de ziarist fără instaurarea regimului nostru democrat-popular, dacă poporul muncitor n-ar fi ajuns stăpînul propriului său destin. Noi, autorii, ca și oamenii care și-au spus cuvîntul aici, ca și toate milioanele de oameni ai muncii din țara noastră, am cîștigat, fiecare în parte, mult... Știm, n-a fost ușor, nu s-a făcut nimic fără trudă. Și fiindcă ancora n-a fost aruncată încă la țărîmul de aur — comunismul — ,nu va fi ușor nici de aici înainte. Dar oamenii noi ai zilelor noastre nu sînt dintre aceia care stau să drămuiască energia și însușețirea închinată fericirii. Ei merg înainte!

Elena Edroiu, Olimpia Chiriță, Ana Lungu, V. Moldoveanu

Delegația parlamentară romînă care a vizitat Franța după ce a primit o coroană de flori la mormîntul Soldatului necunoscut, la Arcul de Triumf

GLASUL NOSTRU RĂȘUNĂ PUTERNIC

Decenii de-a rîndul politica externă a Romîniei era hotărîtă în cabinetele monopolurilor de la Paris, Londra, Berlin și Washington. Ordine laconice ca acestea: „atacați Uniunea Sovietică", „Romînia trebuie să cedeze Ardealul" și altele asemănătoare erau suficiente ca guvernele din Romînia, total aservite, să le execute docil, acționînd împotriva propriului nostru popor, provocînd mizerie și moarte.

O asemenea politică mai este valabilă și astăzi în lumea capitalistă. O asemenea politică ar fi continuată și astăzi în Romînia, dacă poporul muncitor în frunte cu comuniștii nu ar fi lichidat puterea burgheziei și a moșierimii, creînd statul democrat-popular.

Politica externă a Republicii Populare Romîne este expresia năzuințelor pașnice ale poporului nostru muncitor. De aceea guvernul romîn duce o politică îndreptată ferm spre menținerea și consolidarea păcii în întreaga lume.

Fundamentul politicii externe a țării noastre îl constituie prietenia și alianța frățească cu țările lagărului socialist în frunte cu Uniunea Sovietică, năzuința și interesele sale profunde pentru întărirea continuă a unității și sîcociunii lagărului socialist.

Țara noastră devine tot mai cunoscută pe arena internațională, prin inițiativele sale rodnice îndreptate spre menținerea păcii între popoare. Propunerile făcute în toamna aceasta de guvernul nostru, cu privire la întărirea păcii în Balcani, au găsit un puternic ecou în cercurile cele mai largi ale popoarelor din această regiune și din întreaga lume.

Glusul țării noastre răsună puternic ori de cîte ori, într-o parte sau alta a globului, este amenințată independența și suveranitatea unui stat. Țara noastră și-a adus contribuția la încetarea agresiunii imperialiste anglo-franco-israeliene în Egipt, iar astăzi își unește glasul său alături de cel al Uniunii Sovietice și al celorlalte state iubitoare de pace, care cer încetarea provocărilor războinice de la granița Siriei.

La ultima sesiune a Organizației Națiunilor Unite, a cărei membră este țara noastră, delegația romînă a făcut propuneri menite să contribuie la dezvoltarea legăturilor comerciale internaționale, care au găsit sprijinul unanim al țărilor membre ale O.N.U.

Aceste inițiativă ale țării noastre exprimă caracterul pașnic și totodată constructiv al politicii noastre externe.

Ana IOANID

Irina Berică se pregătește cu conștiinciozitate pentru seminarul pe care-l conduce...

IRINA BERICĂ, gospodină din cartierul Ripa Galbenă din Iași:

„N-am să vorbesc de mine. Poate ar suna a laudă ceea ce v-aș spune. Voi vorbi de Șeia Beltzer și în felul acesta... o voi înscrie la cuvînt. E una dintre elevele mele — sînt propagandistă la cercul de istorie P.M.R. al organizației 4 cartier. Are 56 de ani. Cu cîțiva ani în urmă era încă analfabetă. Azi e și delegată de grupă și ține în casa ei un cerc de citit. De unde adună atîta energie? Știu că a fost

... și acum, la revvedere și să liți cumînți!

ROMINEȘTI PESTE HOTARE

SCHIMBURI COMERCIALE INTENSE

Domnia se găsește actualmente într-o perioadă de industrializare foarte avansată, iar punerea în valoare a multiplelor sale bogății naturale îi va permite să dezoalte volumul schimburilor sale internaționale" — scria ziarul belgian „L'ECHO DE LA BOURSE” cu ocazia Tîrgului internațional de la Bruxelles. Țara noastră a mai participat anul acesta la numeroase alte tîrguri internaționale (la Zagreb, Milano, Poznań etc.), și peste tot mărfurile românești s-au bucurat de aprecieri favorabile.

În prezent, noi întreținem legături comerciale cu 70 de țări, față de 29 cu care am avut legături în 1950. În vederea dezvoltării relațiilor comerciale, în ultimii ani s-au deplasat numeroase delegații în țările tuturor continentelor. Ele au vizitat Japonia, Etiopia, Argentina, Statele Unite și altele.

Nu numai că a crescut volumul comerțului nostru exterior, dar s-a modificat și structura lui. În trecut țara noastră, considerată „eminentă agricolă”, a exportat cereale, animale, lemn și produse petrolifere. În 1938, aceste articole reprezentau 81% din valoarea totală a exportului. În schimb am importat produse finite și semifabricate și în primul rînd bunuri de consum.

Azi țara noastră, ca rezultat al procesului de industrializare socialistă, se poate prezenta pe piața internațională ca un partener egal.

Noi prezentăm la export instalații complete de foraj și exploatare petroliferă, fabrici complete de ciment și de cărămizi, echipament pentru termocentrale și hidrocentrale, aparataj electric, mașini agricole, tractoare, locomotive și vagoane, oase fluviiale și maritime, de pescuit, materiale de construcții, sticlărie, produse ale industriei alimentare și textile, produse chimice și farmaceutice, pe lângă mărfurile noastre tradiționale de export, ca petrolul, cerealele și cheresteaua.

Președintele Italiei, Gronchi, vizitînd pavilionul românesc la Tîrgul internațional de la Milano

În perioada 1950—1956, exportul de instalații petrolifere a crescut de 4,24 ori, cel de tractoare de 28 ori (față de 1952), cel de negru de fum de 10,29 ori, ca să amintim numai cîteva produse.

O dată cu creșterea exportului a crescut și importul.

Economia R. P. R. are toate condițiile care să asigure dezvoltarea comerțului nostru exterior cu toate țările, spre folosul tuturor părților.

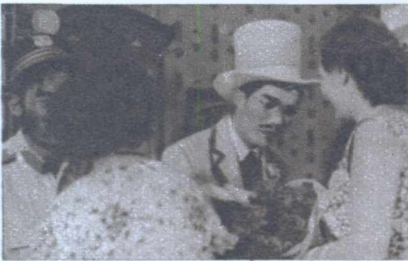
Sport

1. Echipa feminină de handbal a țării noastre după meciul final disputat pe stadionul central din Frankfurt pe Main (R.F.G.) a obținut titlul de campioană mondială.

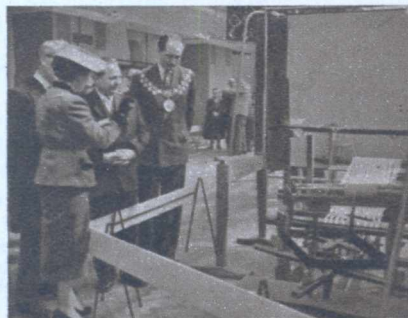

2. Maria Diță, campioană și recordmană a R.P.R. la aruncarea suliței. De curînd ea a obținut titlul de campioană mondială universitară.

ARTA ROMÎNEASCĂ ÎN TRIUMF PRIN CAPITALELE LUMII

Piana lui I. L. Caragiale. O scrisoare pierdută se joacă și la Hanoi, capitala R. D. Vietnam

Aspect de la expoziția de artă populară românească care a fost deschisă la Londra

Și amintirile frumoase sînt daruri...

Daruri pe care le porți cu tine, și ori de cîte ori le scoți din sîpetul memoriei inima ți se-nfloară dulce. Se-ncheie în curînd un an.

La rădăcina pomului de Iarnă, Moș Gerilă o să vină cu sacul plin și o să tresară ulmit. Cine a mai fost pe aici... de unde-s toate aceste strălucitoare daruri... dovadă că și alții s-au gândit să aducă bucurie oamenilor?

Și o să-l răspundem: sînt darurile luate de întregul nostru popor muncitor. E și darul minerilor franțași, și al medicilor care au mai salvat zeci și sute de vieți, și al elevilor care au venit cu note bune, și al artiștilor care ne-au încîntat inimile cu arta lor, și al altora.

Adică ce, numai ei cu toțba încercată?

Să deschidem sîpetul memoriei și să revedem acum darul făcut patriei de către artiștii noștri:

'57, an în care arta din Republica Populară Romînă a înregistrat succese răsunătoare dincolo de hotare. Iată, în Ianuarie '57, dirijorul Constantin Silvestri, pianistul Mîndru Katz și Ecaterina Vîlcovici merg la Moscova și dau viață muzicii lui Beethoven, Bizet, George Enescu.

În aceeași lună, imensa sală „Royal Albert Hall” din Londra (sala cu 10.000 de locuri) se cutremură de aplauze.

Dirijează C. Silvestri. După cîteva zile, „Times”, „Daily Telegraph”, „Daily Express”, „Manchester Guardian” salută cu entuziasm forța aceluiași dirijor care-l înțelege atât de bine pe tumultuosul Wagner și pe rafinatul Debussy.

Iar la Leipzig, în mai, George Georgescu și Valentin Gheorghiu

poartă tot mai sus măiestria și gloria interpreților romîni.

Nu... nu-l uitată nici opereta și nici muzica de estradă. Același moscovit, celebri în toată lumea pentru gustul lor artistic, ovaționează și bisează pe Ion Dacian, pe Gheras Dendrinu, pe Silly Popescu.

Și? Asta-i tot? Nu... O formație a ansamblului de cîntece și dansuri a Statului popular al capitalei a întreprins un turneu triumfal în Franța și Elveția, iar în Anglia dansatorii ansamblului C.F.R. Giulești au luat premiul I (Trofeul internațional). Să învîrtim mai departe globul pămîntesc. Iată Potadamul cu premiul lui Lovinescu „Citadela sfîrșimată”, iată marele Teatru academic din Moscova care montează „Steaua fără nume” și iată, în fine, Veneția, unde turneul Teatrului național din București a fost declarat, de către contele italian Giacomo Antonini, învingătorul Festivalului Goldoni.

Vom pomeni în fugă și despre arta plastică romînească ce și-a trimis solii ei la Leningrad sau la Milano. Iar în septembrie, Kurt Mellach scrie cuvînte de laudă despre Iser și tablourile sale prezentate Vienei.

Pana cronicarul ar trebui să se oprească aci — cel puțin din lipsa de spațiu. Dar mai trebuie să vorbim de încă ceva. Măcar cîteva cuvînte despre Festivalul

Tineretului și Studenților de la Moscova, unde ansamblul U.T.M., dirijat de Marin Constantin, a luat medalia de aur, și tot medaliile de aur au cucerit acolo Teodor Cosma, cu ansamblul de estradă, și Angela Moldovan, cîntăreață de muzică populară.

Va pomeni cronicarul și de Festivalul internațional de teatru, muzică și film ținut în septembrie la Edinburgh, unde au reprezentat cu cînte arta noastră Lucia Sturdza Buiandra, Mony Ghelenter, I. Bobescu, L. Feldman, Aristide Moldovan.

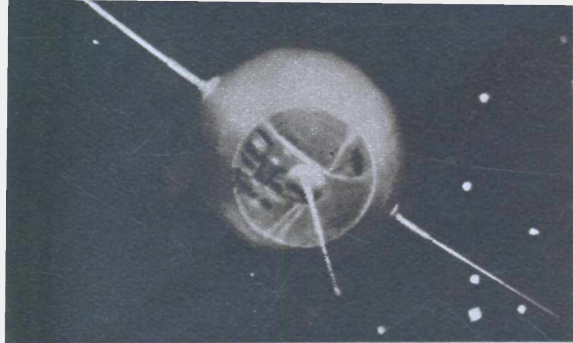
Iar ca să nu nedreptățim expozițiile, vom aminti că în mai la Paris s-a deschis o expoziție a cărții romînești, și apoi, tot în rîstimpul lui '57, o expoziție de artă populară la Londra, una la Delhi și alta în Finlanda.

Prin urmare, iubii cititori, anul '58 poate să poftescă. Și o dată cu ei și viitoarele succese!

Ioana TUDOR

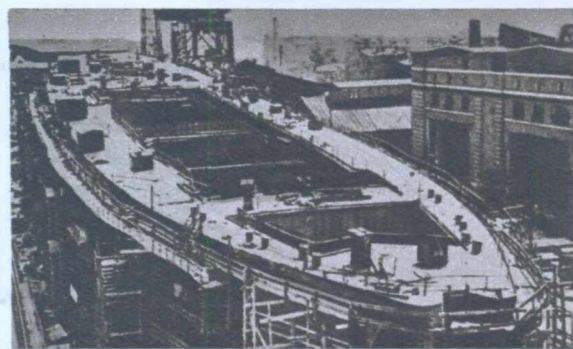
Ca să admiri mai lăini: tinerețea, surtul grația sau mineșutul port național al acestor fete din formația de dansuri a ansamblului Statului popular al capitalei

↑ Sputnik nr. 1, primul satelit construit de mina omului; denumit „Luna roșie” sau „Luna mică”. e mai primit un tovarăș de drum: Sputnik nr. 2.

↑ Doctrina Eisenhower în acțiune: turele turcești moarte la frontiera Siriei amenință independența ei și a altor țări arabe

Pe un șantier din Leningrad: primul spargător de gheață atomic. Combustibilul necesar acestuia se măsoară nu ← cu tona, ci cu gramul!

→ Rîd din nou fericiții copiii Republicii Populare Ungare, care și ei au avut mult de suferit de pe urma contra-revoluției

← Studenți din Mexico manifestează împotriva dominației imperialistei nord-americane. (Caracatița simbolizează trustrile hrăpărețe care prin zeci de guri sug vloga poporului.)

Ținutul boier Karlheinz Bick din R.F.G., deși nerecuperabil după o operație, împins de managerul său pe ring, și-a găsit moartea pentru un câștig de 500 de mărci

→ Răzismul e mai puternic ca oricând în Statele Unite. Deși, potrivit unei recente legi, copiii negri au acum dreptul să frecventeze școlile alături de copiii albi, ei sînt supuși la tot felul de brutalități și umiliațe. În fotografie: eleva Dorothy Counts, de 15 ani, din Carolina de nord, huiduită și batjocorită de tineri albi care min-joc numele de om

Priviți aceste imagini! Ele oglindesc fapte triste sau vesele, mărețe sau josnice, petrecute în acest an 1957, care-și trăiește ultimele zile. Mica cronică a vieții internaționale pe care am întocmit-o pentru voi, dragi cititoare, e desigur incompletă. A fost doar un an atât de bogat în evenimente importante! (Așa se spune din obișnuință la fiecare sfîrșit de an; dar, fără politețea de rigoare, anul 1957 merită acest compliment. Nu e el oare anul marilor victorii ale științei și tehnicii, începutul erei cosmice?)

Deci ar fi imposibil să consemnăm în imagini întreaga bogăție faptică a anului 1957; am căutat, însă, să alegem cîteva dintre cele mai semnificative evenimente.

Privind aceste imagini, veți retrăi momente din viața voastră, vă veți reaminti fapte și oameni care au stîrnit în voi admirație, indignare sau simplă curiozitate.

Privindu-le, veți întipări mai bine în memoria voastră amintirea crimelor monstruoase care au înjosit omenirea, ca și a faptelor nobile, curajoase care au contribuit la mersul ei înainte.

Alături de marile descoperiri pentru fericirea și înălțarea omului, alături de primul vas cu motor atomic, de primii sateliți artificiali, iată imaginea crimelor josnice săvîrșite împotriva umanității; ma-

MESAȘI DE PRIMĂVARĂ

de IREN OROSZ

E primăvară. Cîmpul, pădurea au înverzit curînd. Păsărelele se scaldă în razele aurii ale soarelui, poleindu-și penele zburlite. Ierburile, abia răsărite, se apleacă fericite sub povara nestematelor de rouă. Se prîmenește tot pămîntul. Dealurile din jurul văii, cîmpurile și ogoarele ascunse sub poalele lor, rîulețul care zburdă undeva departe, umplînd valea cu un freamăt dulce, abia perceptibil, toate vestesc sosirea primăverii.

În mijlocul văii se ridică stîlpul unui gard de sîrmă, ca niște semne de opreliște, puse în calea primăverii. Un careu de barăci scunde, cenușii, cu acoperișuri joase ține încătușată curtea sumbră, pustie, mare cît o piață. În locul ciripitului păsărilor se ridică în văzduh zgomotul uniform, trist, al pașilor egali:

— Șrr-șrr, șrr-șrr...

Bărbați și femei, cu îmbrăcămintea jerpelită, cu fețele supte de suferință, se învîrtesc în cerc, cu mîinile la spate, cu capetele aplecate: sînt deținuții lagărului de concentrare. Se plimbă în cerc, la distanțe egale unii de alții, cu pași egali, în mijlocul inelului format de paznici înarmați. Aceștia urmăresc cu atenție fiecare pas al deținuților, avînd grijă ca distanțele între ei să fie menținute, capetele lor să fie

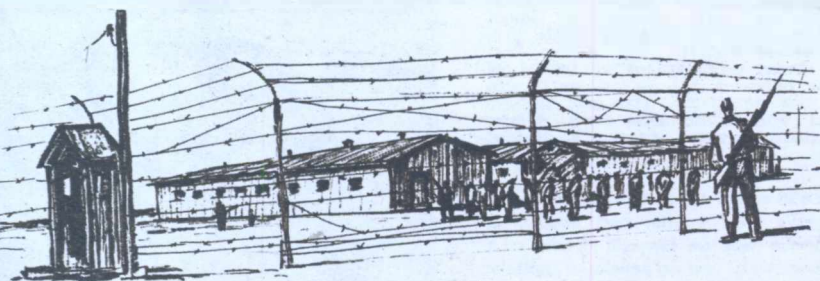
aplecate, ca nu cumva privirile lor să exprime ceva, o încurajare, ca nu cumva o clipire din ochi, o umbră de surîs. Să aibă darul de a liniști pe vreunul dintre ei. Paznicii pîndesc oftatele care izbucnesc uneori, neputînd fi reținute, și taie orice vorbă, la prima silabă, cu privirea, cu răcnetele lor.

Abia un minut a trecut de cînd deținuții au fost scoși „la plimbare” și ei se învîrtesc în cerc ca și cînd n-ar fi făcut niciodată altceva în viață, ca și cum aceasta ar fi soarta lor.

E mică distanța de la un paznic la celălalt, dar totuși suficientă ca deținuții să poată arunca o privire, numai una, înainte, pe urmă puțin lateral și spre spate, numai cît se poate, fără a mișca capul. Astfel sînt luați în seamă tovarășii de suferințe: cine sînt victimele noi; cine mai are puterea să se miște după schingiuirile interogatoriului; ce se poate citi pe fețele lor ca răspuns la privirile drăgăstoase, îngrijorate; cine se află într-o situație critică; cine poate să mai dea o îmbărbătare aceluia care sînt pe cale să-și piardă curajul...

E mică distanța de la un paznic la celălalt, dar totuși suficientă pentru a se rosti un cuvînt, un singur cuvînt, cu băgare de seamă. După paznicul următor un alt cuvînt, pe urmă un al treilea.

— Tovarășe... cum te simți...? Te doare...? Tare...?

mlapm

sacre în Alger, prigoane rasiale în Statele Unite. Alături de ajutorul dat cu inimă de frate de țările socialiste popoarelor din Asia și Africa, atențiile singeroase ale imperialismului împotriva popoarelor care nu mai vor să sufere jugul robiei coloniale.

Frumoasa miliardară americană, Joan Connolly, după o viață plină de aventuri, în goana după avere și senzații tari, a murit de pe urma abuzului de morfina

Ici o miliardară americană pe care morfina a ucis-o; dincolo femei nobile care se devolează cauzei poporului lor, cauzei păcii.

Ici cocioabe pentru cei ce muncesc, dincolo construcții mărețe pentru bunăstarea oamenilor.

Ici sport pentru gloria patriei, dincolo competiții brutale pentru bani, care duc deseori la moarte sau infirmitate.

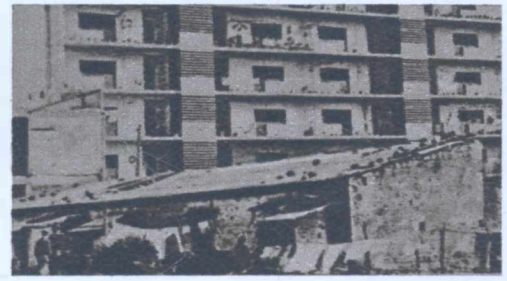
Aceste imagini — puține cite sînt — oglindesc doua lumi care se înfruntă pe arena istoriei: lumea nouă — a progresului social, a înțelegerii și sprijinului între popoare — și lumea veche a exploatării, a violenței, lume perimată, care nu vrea să cedeze pasul, deși e condamnată la piere. Dar oricîte bariere ar pune lumea veche, oricîtei Speidel ar folosi, oricîte comploturi ar pune la cale, lumea nouă înainteașă cu pași uriași, timpul lucrează în favoarea ei. Sputnik nr. 1 și nr. 2, noul stat Ghana, Ungaria reconstruită, Malaya liberă sînt pași înainte spre era nouă, spre era păcii, a înfrățirii, a fericirii oamenilor.

Salariații metroului din Paris, în fața foștii deținuți din lagărele hitleriste, demonstrează împotriva lui Speidel

Tehnicieni cehoslovaci ajută la construirea în Afganistan a unei mari fabrici de ciment

În Italia se construiesc blocuri elegante prevăzute cu confort ultramodern. Dar ele nu sînt destinate oamenilor muncii care continuă a locui în cocioabe

O manifestație a femeilor engleze pentru pace

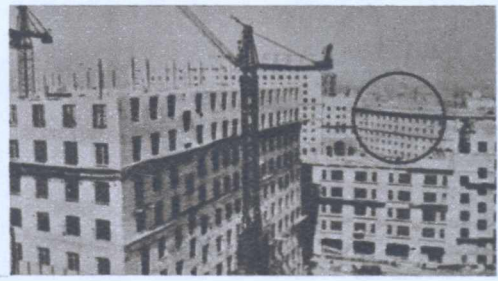
În războiul din Algeria, care a intrat în al patrulea an, imperialismul francez folosește metodele cele mai sălbatice: această fată algeriană a fost crenț bătută de ocupații francezi

Și totuși, oamenii se pot înțelege. În fotografia, Nina Ponomareva (U.R.S.S.) — campionă olimpică la aruncarea discului — dansând cu Parry O'Brien (S.U.A.) — recordman mondial și de două ori campion olimpic la aruncarea greutății

În U.R.S.S. se desfășoară un vast program de construcții de locuințe destinate oamenilor muncii

— Mulțumesc... mai pot...
 — Curaj... vom scăpa... odată...
 Paznicii nu știu cine întreabă, cine răspunde, cine găsește cuvinte de îmbărbătare. Nu percep cuvintele, mai mult le bănuiesc, și strigătul lor plesnește îndată, ca o lovitură de bici:
 — Gura!
 Din nou se așterne liniștea și nu se aude decît zgomotul pașilor egali.
 E scurt timpul plimbării. Numai puține întrebări sau comunicări importante pot străbate în șoaptă cercul.
 — Ce-i... cu Bela?
 — Ce-i... cu Bela?
 — Ce-i... cu Bela?
 Întrebarea trece de la om la om, pînă cînd unul rostește răspunsul. Iar răspunsul aleargă în șoaptă de-a lungul acestui cerc viu:
 — Bela... e pe moarte... nu vorbește... nici acum...
 — Bela... e pe moarte... nu vorbește... nici acum...
 — Bela... e pe moarte... nu vorbește... nici acum...
 — Gura!
 — Gura!
 Și ici, și colo, răcnesc paznicii. Privirile lor se infing în fețele deținuților. Oare care poate fi cauza: mai adineauri flutura un suris pe buzele unuia, iar acum toți își țin capul mai

aplecat decît li s-a poruncit și buzele lor se închid mai hotărîte decît li s-a poruncit. E zadarnică orice opreliște: oamenii aștia gîndesc!
 O femeie blondă pășește în cerc. E poate și mai tristă decît ceilalți. Se gîndește la Bela, tînărul drăguț și bun. Și curajos. Prietenul fiului ei. E pe moarte și nu vorbește. Dar fiul ei? Ce s-a întîmplat oare cu fiul ei?...
 E atît de greu fiecare pas. Inima nu mai suportă umbletul, nu mai suportă osteneala. Pompează singele cu silă, și picioarele femeii, parcă ar fi de plumb, se mișcă cu greu pe pămîntul cenușiu.
 Femeia blondă se frămîntă: oare ce s-a întîmplat cu fiul ei? Oare el a fost într-adevăr? Acolo, în camera cealaltă? El a țipat oare?
 Femeia blondă n-a fost bătută, n-a fost schingiuită. Poate se ține seamă că printre atîția muncitori ea este singurul om cu studii? Doctoriță!... Aș! N-a fost bătută fiindcă s-a găsit pentru ea o tortură mai chinuitoare decît orice bătaie. I se pun întrebări! Și dacă nu răspunde... din camera de alături răsună un strigăt, tînguiala unui băiat, mereu și mereu, lung, sflșietor, de nesuportat... Fața femeii blonde e îmbrobontită de sudoare, devine albă, albă, buzele i se învinețesc, o podidesc lacrimi și se prăbușește fără să scoată un cuvînt... O găleată de apă o readuce în viață și totul reincepe: întrebarea, tăcerea, vaietul și loșinul...

Ce greu e să trăiești astfel! Să trăiești?! Să vegetezi...
 Grupul se învîrtește în cerc, mereu și mereu. Trebuie să aște! Trebuie să aște neapărat ce-i cu fiul ei. E aici? Oare o fi el acela din camera vecină...?
 Și femeia șoptește, șovăielnică, tremurătoare, întrebarea:
 — A văzut... cineva... pe fiul... doctoriței...?
 Unul din fața ei repetă întrebarea:
 — A văzut... cineva... pe fiul... doctoriței...?
 Întrebarea pornește, înaintează încet, dar, totuși, înaintează. Femeia urmărește cu privirea drumul întrebării. Caută să ghicească: este oare încă întrebare? Sau a devenit răspuns? Și dacă e răspuns? Ce răspuns va fi? Da?... Nu?..

DIN LUMEA ARTIȘTILOR

▲ Cea mai simpatică pereche de actori: Yves Montand și Simone Signoret cu fiuța lor

A reapărut Marlene Dietrich în rolul de scriitorul Erich Maria Remarque, autorul cărții antirăzboinice: „Nimic nou pe frontul de vest”.

▲ Ultimul rol al frumoasei Lollobrigida: acela de mamă forțată. Cu câtă mândrie ține în brațe pe micul ei Milko!

FILME NOI

Scenă din „Oaia cu cinci picioare”, o comedie cu Fernandel, care a rulat pe ecrane cu ocazia săptămânii filmului francez. În acest film popularul comic s-a întrecut pe sine, interpretând șase roluri și totuși reușind de fiecare dată să ← fie altul

Actorul francez Jean Marais și artista japoneză Kishi Kaiko într-o scenă din filmul „Taifun la Nagasaki”, o producție franco-japoneză. →

← În cadrul săptămânii filmului francez a rulat și „Gervaise”, adaptare cinematografică a romanului „Gervaise” de Emile Zola. Rolul Gervaisei este strălucit interpretat de cunoscuta artistă Maria Schell

Intrebarea se oprește! Cineva n-a fost destul de prudent. Paznicul nu strigă ca de obicei „gura”, ci ridică mîna și lovește cu patul armei în spatele unui om. Omul se prăbușește, eoloana se oprește brusc. Cercul cu o sută de capete își ridică privirea. Ochii se întorc spre omul acela lovit, bătut cu sălbăticie. Și oamenii stau, cu mîinile la spate, înclăștați, cu ochi scinteietori, fără să se poată mișca!

Cel căzut e ridicat în picioare. E un băiat tînăr. Părul blond li cade vîlvoi peste ochi. Vai, femeia crezuse o clipă că e fiul ei. Nu. E altul. Poate acela... din camera vecină?...

Femeia se cutremură, dîndu-și seama că acest gînd, chiar și pentru o clipă, a făcut să se simtă ușurată. Doamne! O fi oare adevărat că omul se îndobitocoște aici? Că devine un dobitoc între dobitoace?!

Și ce-i dacă nu e fiul ei, ci un alt om?!... Atunci e mai bine? Mai ușor de suportat...?

Răsună porunca:

— Înainte! Plimbați-vă!!

Și cercul se pune din nou în mișcare.

— Șrr-șrr, șrr-șrr...

Dar întrebarea? Își va continua oare drumul? Va veni oare un răspuns? Își vor asuma oare oamenii riscul, sacrificiul, numai fiindcă o mamă este îngrijorată...?

Ea așteaptă. Așteaptă. Timpul se lungeste la nesfîrșit. Nici nu-și mai dă seama dacă a

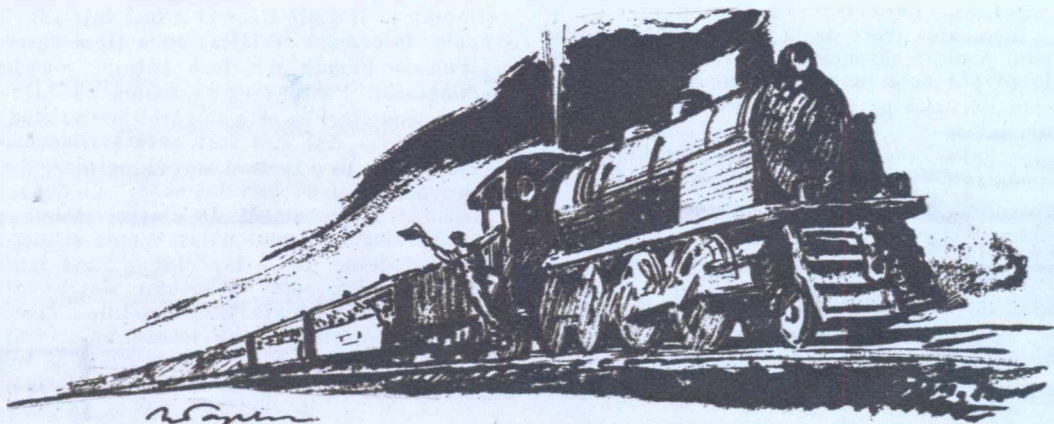
pus într-adevăr întrebarea? Auzise ea că cel din fața ei o repetase? Sau, poate, și-a închipuit-o numai?

Simțurile oamenilor devin aici mai ascuțite, auzul, vederea cîștigă agerime. Omul aude, vede lucruri pe care de fapt nici nu le poate vedea sau auzi, dar care se petrec în realitate exact așa cum i se pare că le-a auzit sau le-a văzut. Ceea ce percepe el nu este poate decît un zgomot nedeslușit, o umbră sau o licărire, dar dintr-o dată prinde viață, trezește simțăminte, gînduri, crește, devine o certitudine, însuflețită de fantezie

La fel și acum. Ea știe, știe cu certitudine că al doilea om din spatele ei a șoptit ceva. S-a întors întrebarea. N-a auzit cuvintele, dar articulația, ritmul cuvintelor au fost aceleași. Întrebarea, întrebarea se întoarce la ea. Fiul ei nu-i aici, nu-i aici...!

Dar ce s-a întîmplat? Cel din spatele ei ar fi trebuit să vorbească, să șoptească. Dar nimic. E liniște. Nu se aude decît tîrșitul pașilor.

Poate a întîrziat numai... Poate n-a avut prilejul... Au trecut deja pe lîngă cel de-al doilea, al treilea paznic, s-au pierdut două ocazii. A fost poate numai o închipuire? Sau

Manifestul păcii

Delegațiile partidelor comuniste și muncitorești care au participat la sărbătorirea celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie au hotărât să folosească șederea lor la Moscova pentru o întâlnire prietenească și pentru discutarea problemelor care interesează toate partidele.

Participanții la consfătuire au procedat la un schimb de păreri cu privire la problemele actuale ale situației internaționale contemporane.

Reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești au hotărât să adreseze muncitorilor și țăranilor din toate țările, bărbaților și femeilor din lumea întreagă, tuturor oamenilor de bunăvoință Manifestul păcii.

Pacea poate fi menținută numai dacă toți cei cărora pacea le este scumpă își vor uni eforturile, își vor întări vigilența față de uneltirile așfătorilor la război, își vor da seama pînă la capăt că datoria lor sfîntă este să întreprindă lupta pentru apărarea păcii, care este în primejdie, se spune în manifest.

Pentru binele maselor populare din lumea întreagă, năzuind spre progres și spre un viitor luminos al tuturor popoarelor, ne adresăm: bărbaților și femeilor, muncitorilor și țăranilor, oamenilor de știință și artă, învățătorilor și funcționarilor, tineretului, meseriașilor, comercianților și industriașilor, socialistilor, democraților și liberalilor, tuturor oamenilor, indiferent de convingerile lor politice și religioase, tuturor celor ce-si iubesc patria, tuturor celor ce nu vor război, tuturor oamenilor de bunăvoință din lumea întreagă.

Ne adresăm vouă tuturor cu chemarea: cereți încetarea cursei înarmărilor, care agravează zi de zi pericolul unui nou război și pe care voi, oamenii muncii, o resimțiți cel mai greu; cereți interzicerea fabricării și folosirii armei atomice și cu hidrogen, iar ca un prim pas încetarea imediată a experiențelor cu acele arme; cereți să se pună capăt politicii blocurilor militare și creării de baze militare în alte țări; cereți ca, în însăși inima Europei, să nu fie reînarmați militariștii germani, principalii vinovați ai ultimului război;

cereți încetarea uneltirilor și provocărilor militare ale imper'aliștilor în Orientul Apropiat și Mijlociu; sprijiniți politica de securitate colectivă, politica de coexistență pașnică a diferitelor sisteme sociale, politica de largă colaborare economică și culturală a popoarelor. Ne adresăm vouă tuturor cu chemarea:

cereți guvernelor voastre să promoveze în Organizația Națiunilor Unite o politică de pace și să se opună politicii războiului rece.

Ne adresăm tuturor oamenilor de bunăvoință din lumea întreagă:

Organizați-vă și luptați pentru:

1. ÎNCETAREA IMEDIATĂ A EXPERIMENTĂRII ARMEI ATOMICE ȘI CU HIDROGEN;
2. INTERZICEREA NECONDIȚIONATĂ ÎN CEL MAI SCURT TIMP A FABRICĂRII ȘI FOLOSIRII ACESTEI ARME.

Noi, comuniștii, ne-am închinat viața cauzei socialismului. Noi, comuniștii, avem credința nelăzmită că această măreață cauză va triumfa. Tocmai fiindcă credem în triumful ideilor noastre — ideile lui Marx și Lenin, ideile internaționalismului proletar — noi dorim pacea și luptăm pentru pace. Războiul este dușmanul nostru.

Fie ca de acum înainte țările cu diferite sisteme sociale să se întindă în dezvoltarea științei pașnice, a tehnicii pașnice. Fie ca ele să-și dovedească

dească superioritatea nu pe cîmpul de bătălie, ci în întrecerea pentru progres, pentru ridicarea nivelului de trai al popoarelor.

Întindem mina tuturor oamenilor de bunăvoință. Cu forțe comune vom scutura povara înarmărilor, care apăsă asupra popoarelor. Vom elibera lumea de amenințarea războiului, a morții și distrugerii. Avem în față viitorul luminos și fericit al omenirii, care pășeste spre progres.

PACE LUMII!

Din Manifestul adoptat de către delegațiile Partidelor Comuniste și Muncitorești din Albania, Algeria, Argentina, Australia, Austria, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Canada, Cehoslovacia, Ceylon, Chile, China, Columbia, Coreea, Costarica, Cuba, Danemarca, Ecuador, Elveția, Finlanda, Franța, Grecia, Guatemala, Honduras, India, Indonezia, Iordania, Irak, Israel, Italia, Iugoslavia, Japonia, Luxemburg, Marea Britanie, Malaia, Maroc, Mexic, Noua Zeelandă, Norvegia, Olanda, Panama, Paraguay, Peru, Polonia, Portugalia, Republica Democrată Germană, Republica Dominicană, Republica Federală Germană, Republica Populară Mongolia, România, San Marino, Siria și Liban, Spania, Suedia, Tailanda, Tunisia, Turcia, Ungaria, Uniunea Sovietică, Uruguay, Venezuela, Vietnam.

(Text prescurtat)

nu i se transmite mesajul? Ce va fi, ce va fi oare dacă rămîne fără răspuns?

Acum, acum au trecut prin fața paznicului următor... Din cauza atenției încordate bătaia inimii îi răsună în urechi. Nici nu va auzi dacă va vorbi cel din spatele ei... Dar deodată... deodată aude totuși:

— A văzut... cineva... pe fiul... doctorei...? S-a întors întrebarea, scumpa întrebare. Nu l-a văzut nimeni. Nu-i aici... N-a fost arestat!

Ce bucurie, ce nespuse fericire. Parcă și-ar fi născut copilul pentru a doua oară. Trăiește! Trăiește în libertate! E liber! Nu e chinuit! Soarele, care plină atunci nu dădea decât o lumină palidă, începe să încălzească, să lucescă, să scnteieze. Aerul se umple de mireasma timpurilor și se aude, parcă din depărtări, murmurul primăvărat al rîulețului zglobiu. Ce frumoasă, ce minunată este primăvara! Fiul ei e liber! Nu el este cel torturat!

— Vai! O cuprinde din nou gîndul îngrozitor că nu el... altul... dar cine oare este cel schingiuit? Poate din alt motiv...

Iar ei i se spune numai că este torturat din vina ei...

Nu-i aici. Nu l-a văzut nimeni... Dar... dacă n-a fost văzut fiindcă l-au adus pe furiș, în timpul nopții? Ca nimeni să nu-i dea de veste... Poate tot el este cel torturat?

Poate și fața lui schimonosită de dureri este acoperită de părul blond vîlvoi, ca al celui de adineauri? Poate și buzele sale drage de copil sînt mînjite de sînge... de sînge...!

Nu! nu e primăvară. Soarele nu strălucește! N-are căldură... Rîul e atît de departe... Nimeni, nimeni nu i-a trimis vorbă despre fiul ei. N-a venit nici o știre din lumea de afară. Nimeni n-a trimis nimic. Nu există altceva în lume decât gardul acela de sîrmă ghimpată, barăcile cenușii și acest cerc uriaș de oameni schingiuiți pe care-i așteaptă moartea... Numai paznicii, armele și porunca:

— Gura! Plimbați-vă!

Și oamenii, sleiți de puteri, merg, merg, merg...

Plimbarea se va termina de îndată. Vor fi mînați înapoi. În barăci, pe paiele mînjite de sîngele lor închegat. Pe paiele împuțite de puroiul rănilor infectate. În barăcile unde nu există decât suspine și vaiete. Și iar audieri, torturi... Nu. Nu poți nici vegeta în felul acesta. Trebuie să te întinzi pe pămîntul cenușiu, să lași ca cerul să se rotească mai departe, trupul tău să fie strivit de pașii care vor continua să scriștie în veci:

— Șrr-șrr, șrr-șrr...

Îi curg lacrimile. Fără să vrea, trupul îi este scuturat de un hohot de plîns. Un hohot scurt, abia un sughiț, dar este auzit.

Paznicul se răstește la ea:

— Gura!

A fost auzită și de deținuți. De oamenii din fața și din spatele ei. Primul este un muncitor tînăr, celălalt un om în vîrstă, cu familie. Și el are copii... Femeia aude în spatele ei cuvintele bătrînului rostite în șoaptă:

— Tovarășă... nu trebuie... curaj... vom scăpa... vom scăpa sigur...

În partea cealaltă a văii, sub oblîncul dealului, se ridică niște sunete ciudate. La început doar niște țâcănituri, pufăituri. Paznicii nu observă încă nimic, numai deținuții își ciulesc urechile. Da: e trenul. Vor vedea, măcar din depărtare, cum alți oameni, oameni fără griji, fără necazuri, locuitorii minunați ai unei alte lumi călătoresc. Lumea își continuă mersul. Poate nici nu-și mai amintește nimeni de ei, nici nu mai știe că ei se află aici. Și dacă cineva își aduce aminte de ei, poate răsufla ușurat: a scăpat de persecuțiile fascistilor...

Dar s-ar putea ca nici trenul să nu fie decât o nălucire. Nici nu există poate așa ceva, n-a existat decât în acele vremuri îndepărtate, înainte de a fi fost aduși aici... De atunci nu există altceva în lume decât garduri de sîrmă, schingiuri și plimbări în cerc...

În scriștitul uniform, nelînterupt, se amestecă totuși un ton nou, strident. O fluierătură

Tovarăș de viață

„Foarte puțini bărbați, chiar și dintre proletari, se gîndesc cît de mult ar putea ei să ușureze poverile și grijile femeii sau chiar s-o elibereze de tot de aceste poveri și griji, dacă ar vrea să ajute la «munca femeilor». Dar nu! Doar asta contrazice «dreptul și demnitatea bărbatului». El cere să-i se asigure odihna și confortul”.

V. I. LENIN

Fotografiile pe care le publicăm mai jos reprezintă bărbați care au depășit această etapă, care într-un fel sau altul își ajută soțiile în gospodărie.

Trebuie să spunem că, mergînd cu fotoreporterul pe teren, am înțîlnit și bărbați care, deși își ajută soțiile, în mentalitate însă nu au făcut același progres. Ei nu s-au lăsat fotografiați, spunînd: „Vedeți, nu cadrează cu munca mea, cu funcția mea, în sfîrșit, sînt bărbat... Ce ar spune colegii, subalternii, cunoștințele...” Trebuie să luptăm pentru o astfel de opinie publică, care să-i disprețuiască nu pe cei ce-și ajută soțiile, ci pe cei care, așa cum spunea Lenin, sub carapacea demnității de bărbat, „privesc liniștiți cum femeile se uzează într-o muncă mărunță, monotună, istovitoare, care îi înghite timp și forțe: munca în gospodăria casnică; cum în același timp orizontul lor se îngustează, mintea se tocește, inima începe să bată mai încet, roința devine mai slabă...”

1

1. V-ați gîndit vreodată ce legătură este între lustruitul pantofilor și pedagogie? Probabil că nu. Și totuși, fără îndoială că fiul strungarului Nicolae Scripcaru, de la fabrica de țigarete „București”, învață din exemplul tatălui său să fie harnic, să nu disprețuiască nici un fel de muncă, să-și respecte și să-și ajute mama, muncitoare la aceeași fabrică, iar mai tîrziu să-i fie un bun tovarăș de viață soției pe care și-o va alege.

2. Tovarășul N. Livezeanu, funcționar superior în Ministerul Construcțiilor și Materialelor de Construcție, își ajută adesea soția în treburile gospodărești.

— De ce o faceți? l-am întrebat. Doar soția dv. nu este în cîmpul muncii!

— Nu este în cîmpul muncii? ne-a răspuns el cu mirare. Dar are doi copii de crescut!...

3. S-ar putea să nu fii tocmai mulțumită de felul cum spăl vasele, spune colonelul pensionar Iordache Ștefan soției sale, dar vorba e: te scutesc pe tine de această obligație?*

2

3

lungă, pătrunzătoare, pe urmă încă una. Fluierături ascuțite, vesele, ritmice, melodice: fluierăturile unei locomotive. Încă una și încă una, mereu și mereu.

Privirile frînte, triste sau aprinse de minie se schimbă, se umplu de curiozitate. Pînă acum oamenii se uitau doar spre mijlocul cercului, unul la celălalt. Acum privirile lor se întorc în afară. Într-acolo, în depărtare, spre coasta înverzită, unde aleargă acceleratul și fluieră, fluieră. Privirile lor devin pătrunzătoare: vād, vād de la această distanță uriașă că geamurile trenului sînt pline de oameni, că pasagerii se îngrămădesc cu toții la geamuri și toți privesc spre ei, spre lagărul de concentrare...

Locomotiva nu conține să fluiera. Și uite, acolo, în față pe locomotivă... Cîneva stă pe scara locomotivei, se apleacă mult înainte, agită ceva în mîini... un steguleț... un steag mic, roșu, de ceferist... un steag roșu...!

Paznicii înarmați, gata să tragă la cea mai mică mișcare, scrutiind fețele, gîndurile deținuților, își dau dintr-o dată seama: aștia surid! Surid! Și-și ridică capul!

— Nu căscați ochii! Nu căscați ochii! Gura! strigă toți deodată zărind locomotiva. Dar fluierăturile răsună neîncetat mai tare decît răcnetele lor.

Iar deținuții încep să se miște mai repede. Ei parcurg mai repede cercul obișnuit, pașii lor lipăiesc mai vesel, mai puțin zgomotoși.

Repede, repede, ca să mai vadă o dată și încă o dată trenul îndepărtat, locomotiva, pe ceferistul cu stegulețul care nici nu poate fi văzut de fapt, ci doar bănuț. Dar e cert că nici un alt steag nu poate fi mai roșu, mai arzător decît acesta...

Fața palidă a femeii blonde se imbujează: totuși cei din afară nu ne-au uitat! Trenurile circulă, sînt conduse de ceferiști, de mecanici, alimentate de fochiști, aburii sînt produși ca fluierul locomotivei să fluiere, ceferiștii fac să fluiere locomotiva, ei flutură steaguri ca mesaje de primăvară...

— Nu căscați ochii! Nu căscați ochii! Gura!

Trenul a dispărut în depărtare, nu se mai vede, numai semnalul de fluier se aude neîncetat, dar din ce în ce mai slab, pierzîndu-se în depărtare. Paznicii nici nu-l mai aud, minia, teama lor încep să se risipească, dar cercul pășind dintr-o dată cu cea mai mare băgare de seamă, fără nici un zgomot, aude, simte încă fluieratul locomotivei și oamenii știu că peste tot, în țară, aleargă astfel de locomotive sprintene, primăvăratiche. Și pe fiecare se află cîte un mecanic, un fochist...

Oamenii surid...

Femeia blondă își aduce aminte că simpaticul bătrîn din spatele ei a găsit adineauri cuvinte de îmbărbătare pentru dînsa și aceste cuvinte trebuie împărțite și celorlalți, că ele trebuie să străbată cercul încă înainte de terminare

plimbării, înainte ca ei să fie mițați înapoi în barăci. Și ea adaugă la cuvintele bătrînului și mesajul primit adineauri de acolo, de pe tren:

— Curaj... vom scăpa... vom scăpa... desigur... vom învinge!

Și mesajul trece din gură în gură:

— Vom scăpa... vom învinge...

Nicăieri, pe toată valea uriașă, plină de flori, de verdeață și de cîntecul păsărilor, primăvara nu este atît de proaspătă, senină și victorioasă ca aici, pe pămîntul murdar al curții cenușii, bătătorit de mii de picioare, în mijlocul căldării rotunde a văii, în dosul gardului de sîrmă al lagărului de concentrare, unde abia acum începe să bată inima primăverii.

Unei mici păsărele, unei vrăbii, i-a venit în minte să se despartă de cîmpul plin de culori, de miresme și de lumină, pentru a poposi pe streășina uneia dintre barăcile cenușii. Cu ochi strălucitori, de mărgăritar, ea se uită mirată la cercul oamenilor cenușii și, crezîndu-se pasăre cîntătoare, începe să ciripească vesel.

Unul dintre paznici caută-s-o alunge fluturînd cu mîna și mormăind minios:

— Gura!

Vrăbia, cît e de mică, își filșie aripile, deschide ciocul și, pornind în zbor, spune cît poate de melodios și de batjocoritor:

— Cirip... cirip...

„CASTELUL REGAL DE LA MAMAIA”

N. D. COCEA

Un ziar de seară aduce următoarea stupeliantă știre: „Admirabila plajă a băilor de mare de la Mamaia a fost apreciată și de regina noastră, care și-a exprimat dorința de a ridica, pe țărmul Mării Negre, un loc de repaus pentru familia regală... Regina dorește să aibă de acum înainte un loc permanent de odihnă pe țărmul mării, la Mamaia, și-n acest scop comuna Constanța a oferit un teren de 2 ha și 2.000.000 de lei, iar prelectura județului 1.500.000 pentru acoperirea cheltuielilor de construcție a unui castel regal.

De la prima citire, informația de mai sus nu-și trădează întreaga ei savoare, deoarece, în cel dintâi moment, sentimentul liresc care ne cuprinde este indignarea, indignarea față de preocupările și de risipa neînfrînată a dinastiei în clipe atât de dificile pentru țară, în clipe cind, pe motive de economie bugetară, rămân pe drumuri atîția nenorociți.

Dar indignarea aceasta se potolește repede nu la amintirea echipelor lascive ale maiestății sale, ci la gîndul zecilor și sutelor de milioane, la gîndul întregului aur al țării rominești pe care familia Hohenzollern îl pompează din buzunarul, din mușca și osteneala cetățeanului român.

Ne mirăm, chiar, cum de aceste impunătoare milioane ale lișei civile nu ajung reginei Maria să-și construiască palate, domiciliu marine, pavilioane de vînătoare, locuințe palustre — sau știm noi ce-i mai trece prin gînd — și e nevoită, sărmana! pentru construirea unui castel de... repaus la Mamaia să se folosească de pomana orașului și a județului Constanța.

De altfel, și în această împrejurare edilii și prelectul Consanței s-au dovedit de o slugărnicie exemplară. Nu e vorba, milioanele atât de galant oferite nu sînt din buzunarele lor, ci din ale constanțenilor, dar oricum...

A fost de ajuns ca regina Maria, cu ochii pierduți în spumele verzui ale mării, să înceapă a frezona:

„Mai am un singur dor,
Ca-n liniștea serii,
Să mă lăsați să mor
Pe malurile mării”

și... cele 3.500.000 necesare „repausului” familiei regale au și fișit din nisipul sterp al plajei. Asupra acestui „repaus” nu sîntem însă prea dumiști. Regele să se repauzeze? De ce? De vinătorile de sitari? Regina, de călătoriile în străinătate? Prințul Carol, de exercițiile cu fasciștii? Bine, dar acestea sînt ocupații mult mai puțin epuizante decît chiar exercitarea funcției de a domni sau, mai bine zis, de a guverna. Sînt oameni care ocupă în societate un rol mult mai onorabil decît regii, care nu se mulțumesc să fie paraziți aurii și îndantelați ai popoarelor, care îndeplinesc o muncă mult mai utilă ca familia regală, sînt cizmari, sînt tot soiul de meseriași, sînt funcționari și profesori care se prăpădesc de lipsuri și neodihnă, și cărora plaja de la Mamaia nu le-ar servi ca recreație, ci ca adevărată salva-toare a vieții. Și, totuși, ei suferă, îndură și mor în tăcere, în timp ce milioanele zboară în vînt pentru construirea castelului regal care se va ridica pe plaja de la Mamaia, ca o sfidare. Ca o sfidare a funcționarilor, care se zvîrcolesc în mizerie; ca o sfidare a văduvelor și orfanilor de război, care primesc pensie 120 de lei pe lună; ca o sfidare a muncitorilor rămași pe drumuri în urma închiderii fabricilor, din pricina politicii economice a guvernului; ca o sfidare a soldătimii îmbrăcate în zdrențe; ca o sfidare a studenților, care au rămas tot fără laboratoare, fără biblioteci, fără cantine și cămine; ca o sfidare a populației acestei țării, care geme sub biruri cum nu s-au mai pomenit din vremea fanarioților.

Firește, nu e prima; desigur nici cea din urmă. Dar fiecare nouă sfidare adîncește prăpastia dintre mizeria populației muncitoare și opulența luxuriantă a clasei stăpînitoare. Și va veni ziua cind abisul acesta nu va mai putea fi umplut nici de fîgăduieli, nici de temnițe, nici de toate tunurile și mitralierele din lume.

N. R.

Acest pamflet a fost scris de N. D. Cocea în 1923 și a apărut în ziarul „Facta” sub semnătura Habakuk.

Fără îndoială că ajutorul său multilateral în gospodărie e de mare folos soției sale, profesoară de geografie la Școala nr. 157 din cartierul Militari, București.

4. Așa cum se întimplă adeseori, și în dimineața aceasta, actorul G. Mărutză, de la Teatrul municipal, a făcut piața. E doar firesc acest ajutor, dacă te gîndești că și soția sa este actriță, că în afară de gospodărie are și ea atîtea preocupări, atîta muncă! În mod special, tovarășul Mărutză se ocupă de educația fiicei sale, Marina, care nu-și dezmente părinții și este și ea o mică actriță la radio, la „ora copiilor”.

5. Să pui murături e și aceasta o specialitate, deși nu principala specialitate a tovarășului Netcu Iordan, muncitor la uzinele „Kirov”. Fiți siguri că la iarnă, cînd prietenii, invitați la masă, vor aprecia calitatea lor, tovarășul Netcu nu numai că nu se va rușina, dar va fi chiar mîndru că el e... autorul.

6. „Nu știu cum, dar parcă e mai gustos din tîgaie”. Doctorul E. Friedman, cercetător la un institut al Academiei, nu a venit însă la bucătărie numai ca să guste din mîncare, ci chiar ca s-o pregătească. În felul acesta o așteaptă cu mîncare caldă pe soția sa, medic de copii, care se întoarce ostentiv de pe teren, din comunele regiunii București. Deși mai puțin romantic, este și acesta un mod de a-ți dovedi dragostea. Nu credeți? Întrebați pe orice gospodină și vă va spune că este chiar un mod mult mai convingător și mai sigur decît vorbele mari și jurămintele aprinse.

Urăm cititoarelor noastre ca Anul Nou 1958 să le aducă — printre altele — și această dovadă de dragoste din partea soților lor.

ODĂ PĂMÎ

de MI

Slăvită fie ziua contrastului ce-n el
încide-o armonie adîncă și-ndrăzneală.
Nu oarba înfruntare de spade de oțel,
ci-nmănuncherea nouă și elocotind de viață.

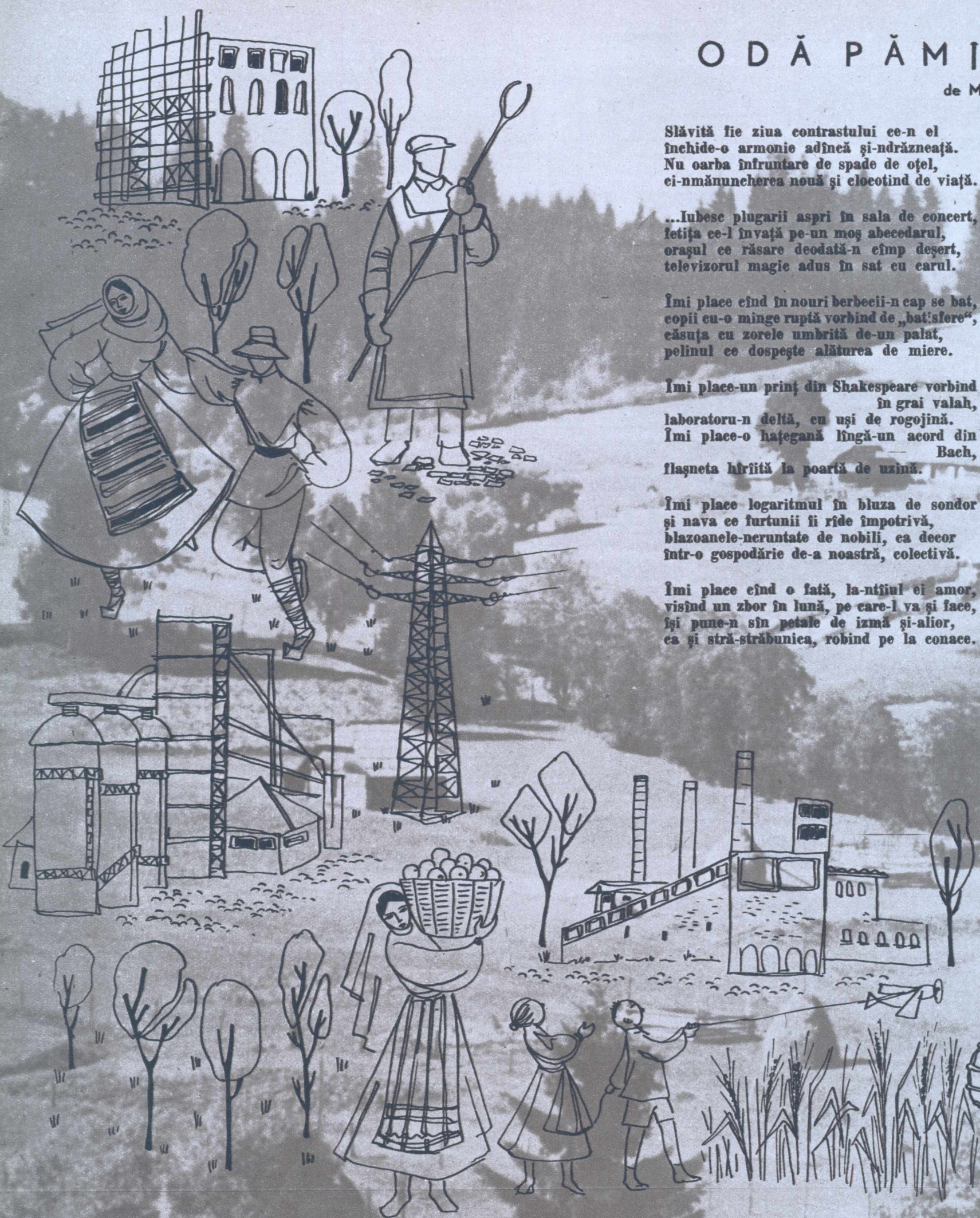
...Iubesc plugarii aspri în sala de concert,
fetița ce-l învață pe-un moș abecedarul,
orașul ce răsare deodată-n cîmp deșert,
televizorul magic adus în sat cu carul.

Îmi place cînd în nouri berbecii-n cap se bat,
copii cu-o minge ruptă vorbind de „batișfere”,
căsuța cu zorele umbrită de-un palat,
pelinul ce dospește alătura de miere.

Îmi place-un prinț din Shakespeare vorbind
în grai valah,
laboratoru-n deltă, cu uși de rogojină.
Îmi place-o hațegană lîngă-un acord din
Bach,
flașnetă hîrîită la poartă de uzină.

Îmi place logaritmul în bluza de sondor
și nava ce furtunii îi rîde împotriva,
blazoanele-neruntate de nobili, ea decur
într-o gospodărie de-a noastră, colectivă.

Îmi place cînd o fată, la-nțîiul ei amor,
visînd un zbor în lună, pe care-l va și face,
își pune-n sîn petale de izmă și-alior,
ca și stră-străbunica, robind pe la conace.

TULUI MEU

RAGOMIR

Îmi place-un teleferic ducînd în munți
ciobani.

Îmi place-nvîlmășeala la porți de stadioane
și cizma de recrute în valsu-aerian,
și-o cherhana-nsorită, cu iederi și coloane.

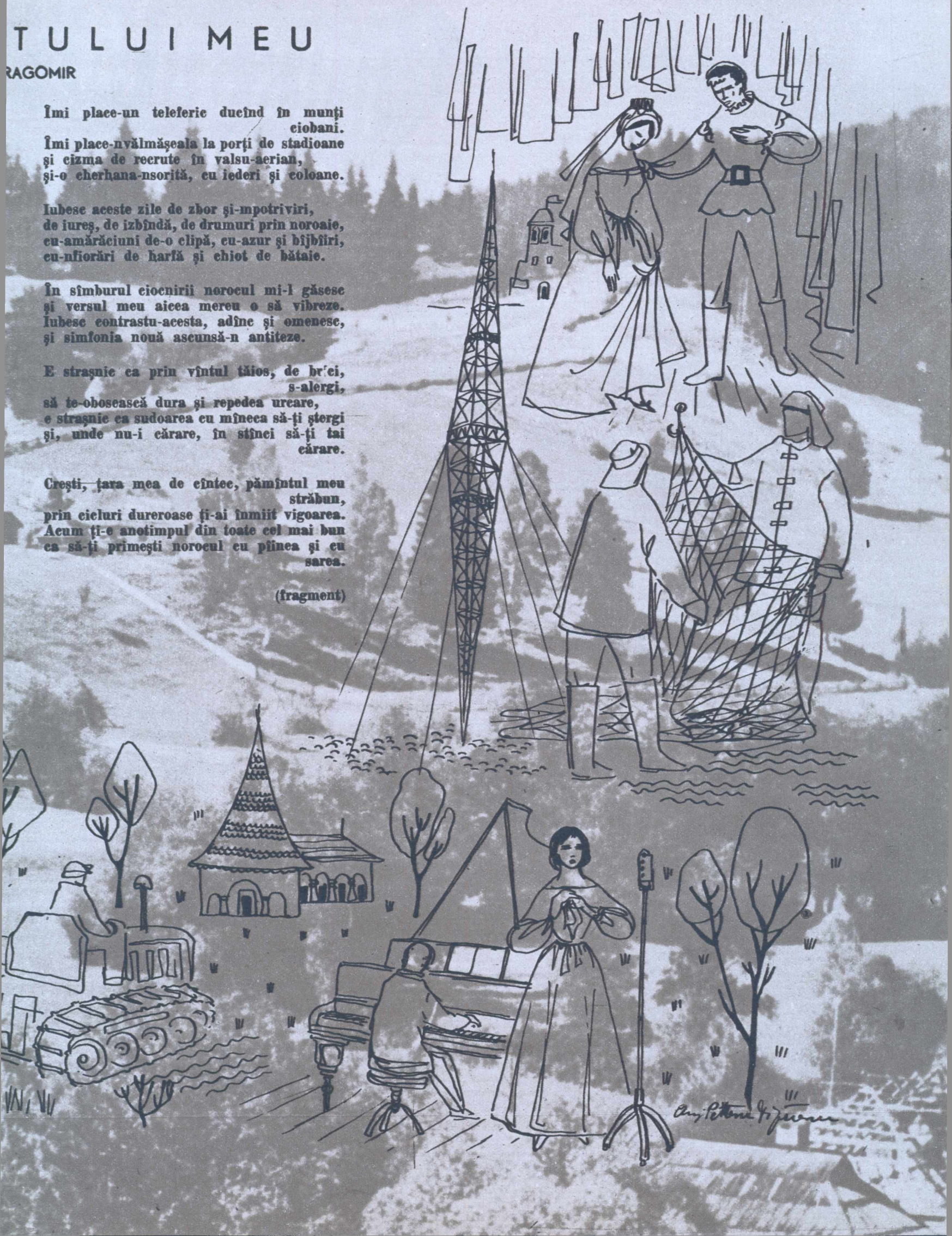
Iubese aceste zile de zbor și-mpotriviri,
de iureș, de izbîndă, de drumuri prin noroaie,
cu-amărăciuni de-o clipă, cu-azur și bijbîiri,
cu-nfiorări de harfă și chiot de bătaie.

În simburul ciocnirii norocul mi-l găsesse
și versul meu aicea merou o să vibreze.
Iubese contrastu-acesta, adîne și omenesc,
și simfonia nouă ascunsă-n antiteze.

E strașnic ca prin vîntul tăios, de br'ci,
s-alergi,
să te-obosească dura și repede urcare,
e strașnic ea sudoarea cu mîneca să-ți ștergi
și, unde nu-i cărare, în stînci să-ți tai
cărare.

Crești, țara mea de cîntec, pămîntul meu
străbun,
prin cicluri dureroase și-ai înmîit vigoarea.
Acum ți-e anotîmpul din toate cel mai bun
ca să-ți primești norocul cu pîinea și cu
sarca.

(fragment)

PRIN ȚARA CELOR O MIE DE INSULE

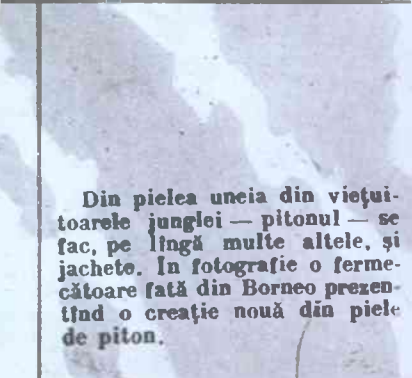
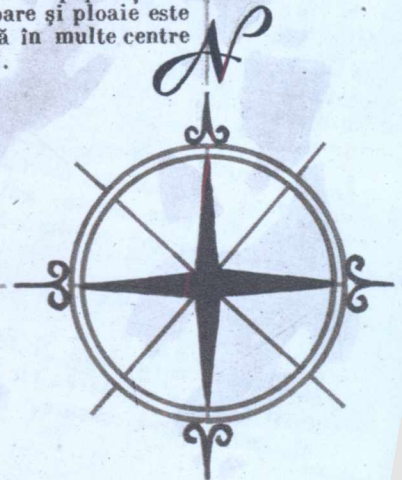

O priveliște din nordul despădurit al Sumatrei. Pinii plantați pentru menținerea solului constituie un aspect neașteptat la tropice.

nusantara

Pictarea miilor de „pojon-guri” utilizate de populație ca umbrele de soare și ploaie este o meserie nouă în multe centre din Indonezia.

Din pielea unuia din viețuitoarele junglei — pitonul — se fac, pe lângă multe altele, și jachete. În fotografie o fermecătoare fată din Borneo prezentând o creație nouă din pielea de piton.

BORNEO

Ceea ce face această indoneziană din Jawa este o adevărată artă. Modelele atât de frumoase colorate ale basmalelor-batic sînt imprimate cu măiestrie cu ajutorul unor tipare mici.

SUMATRA

JAVA

OCEANUL INDIAN

Femeile acestea supraveghează cu atenție portul. Imediat ce vine un vapor, ele îl inconjoară cu aceste piețe plutitoare. Ar putea oare respinge cineva delicioasele fructe oferite în chip atât de fermecător?

Junglele din Borneo adăpostesc multe specii de animale. Acesta este Pukangul — un animal de noapte, singuratic, locuitor al copacilor.

S

-au scris și se vor mai scrie multe despre această țară minunată, pe care unii au numit-o „Raiul Extremului Orient”, alții „Țara Contrastelor”, iar cei care i-au stors secolele-a rândul bogățiile i-au spus prozaic „Vaca de aur”. Am străbătut această țară aleatăută din 1.000 de insule — ceea ce în limba băștinașilor se traduce prin „Nusantara” — și mi-am dat seama că acestor denumiri li s-ar mai putea adăuga altele, tot atât de potrivite. Pentru că Indonezia, acest „leagăn verde” agățat de linia ecuatorului, este o întindere de comori nesfârșite, acoperită de bogăția unei vegetații vesnic verzi, scaldată în razele soarelui orbitor. Inima economiei tinerei Republici Indoneziene ținește însă din subsolul a cărui bogăție a atras cu aproape 400 de ani în urmă primii spanioli și olandezi. Dar cei care s-au fixat și au stăpinit Indonezia timp de peste 3 veacuri au fost olandezii, sub care această țară era cunoscută sub numele de „Indiile Olandeze”. Au curs și alte capitaluri occidentale și au stors cu lăcomie, fără scrupule, tot ce au găsit, tot ceea ce le putea aduce un câștig. Astăzi, ele, împreună cu stăpînii care le-au investit, sînt în cea mai mare parte înlăturate, și minele de la Bukit-Asm sau Ombilin, sondele de petrol de la Palembang sau Djambi, fabricile de cositor de pe insulele Banka și Biliitan, minele de aur și argint de la Redjang, Lebong sau Siman — vorbind numai de cîteva din centrele importante — toate produc pentru economia Indoneziei, pentru viața nouă care a început să înflorească.

În călătoria pe care am făcut-o prin „Țara celor 1.000 de insule” am întîlnit aspectele cele mai felurite și curioase totodată.

Șoseaua care pornește din Medan — capitala insulei Sumatra — spre coasta scaldată de valurile Oceanului Indian, la Sibolga, seîpuieste cale de peste 350 km printre plantații nesfârșite de orez, arbori de cauciu sau palmieri de ulei, strecurîndu-se pe lîngă junglele de nepătruns. Cînd am intrat prima dată în pădurea tropicală — jungla — ea mi-a apărut ca o catedrală cu tavanul înalt, alcătuit din bolta verde a coranelor copacilor de înălțimi ametoitoare — peste 60 m — în care crește o vegetație deasă de rădăcini și liane, ce afirmă ca niște draperii în culorile cele mai tari, Sub bolta aceasta, în care nu pătrunde soarele, liniștea impresionantă, întreruptă doar de strigătul maimuțelor, papagalilor și de bizuitul unor greieri, te copleșește, îți strecoară în suflet sentimentul singurătății și o oarecare teamă, nedefinită însă. Și totul se petrece într-o zăpușcală umedă ce-ți taie răsufierea.

Încercam prima oară un sentiment nou, complex în lața măreței impunătoare a naturii.

La marginea junglei se întind, cît poți cuprinde cu ochii, lanurile de orez în terase, irigate cu șuvoiul subțire al piraicelor ce se scurg șerpuitoare dinspre munții Bukit-Barisan. Distingeam de departe pe muncitori după pălăriile uriașe de pai de orez, care se mișcău în ritmul secerișului sau al plantării

răsadurilor. În Indonezia e un singur anotimp — vara — așa că în timp ce pe unele lanuri de orez se strînge recolta, pe altele, spicele dau în pîrgă, iar pe celelalte, de abia se plantează firele subțiri de orez. Orezăriile produc fără întreprere cam 3 recolte pe an.

Am întîlnit pe aceste lanuri imense, multe femei și munca lor este apreciată fără rezerve. Orezăriile constituie un aspect al muncii femeii indoneziene, dar ea poate fi întîlnită deopotrivă pe plantațiile de ceai, cafea, bumbac ea și în fabrici.

În timpul unui scurt popas în localitatea Prapat, așezată pe malul Mării Toba din Sumatra, am avut prilejul să observ hărnicia acestor femei, gospodine și mame fără cusururi. M-a surprins de la început curățenia desăvîrșită ce domnește în gospodărie. Nu există casă care să nu aibă o baie, oricît de rudimentară ar fi instalația ei — fapt care-ți explică igiena corporală desăvîrșită a soțului, a copiilor, și în special a femeii. Curățenia rufelor este o tradiție în Indonezia, pentru că din cauza căldurilor foarte mari băștinașii își schimbă rufele o dată sau de două ori pe zi și aceasta înseamnă spălat și călcat permanent, deci muncă din belșug pentru femeie. Și ea îndeplinește această muncă cu multă tragere de inimă, cu abnegație chiar. Dar pe lîngă aceasta, femeia, așa cum am întîlnit-o în orașe ca Sibolga, Medan, Siantar sau în sate și campunguri, este pătrunsă de conștiința obligațiilor ei ca mamă. Fiecare familie are o droaie de copii, care nu rareori ating numărul de zece și ceea ce e mai interesant este faptul că respectul dat unei familii este proporțional cu numărul copiilor. Dintre aceștia cei mai mici sînt purtați în spate toată ziua, chiar și în timpul muncii, de mame, bunicii sau alte rude.

Ospitalitatea femeii indoneziene este renumită și am înțeles-o în adevăratul ei sens cînd, oprindu-mă pentru cîteva ceasuri într-un sat — Sipolha —, am fost invitat în casă de către gazdă — o femeie de vreo 35 de ani, potrivit de înaltă, cu trăsături frumoase, cu cuvintele „Oaspetele meu este rege”. Locuința avea un singur cat — așa cum sînt de altfel casele în întreaga Indonezie —, scaldată de umbra răcoasă a numeroșilor arbori, plantați în urmă cu 2—3 ani, dar care acoperiseră în întregime casa cu verdeața luxuriantă, ce crește văzînd cu ceții, centimetri întregi pe zi.

Străbătînd Sumatra, denumită de băștinași „Ținărul uriaș”, sau Insula Jawa, mi s-a spus — și de altfel am observat personal lucrul acesta — că femeia indoneziană a avut un rol foarte important în lupta de eliberare națională de sub jugul colonialist și s-a afirmat în tinăra republică, alături de bărbați în domeniile de activitate cele mai diferite.

Cu toată munca ce o depun însă, în general, în aer liber, zveltetea și perfecțiunea trupului lor poate fi invidiată de orice „europeană” — așa cum numesc indonezienele femeile albe —, iar ținuta corpului — în orice activitate s-ar găsi — constituie un model pentru orice sculptor sau pictor care iubește frumosul.

Indoneziana are o fire sensibilă, dar aceasta nu o oprește să fie

Într-un colț de plajă plin de farmec și poezie, în care răzbate surd vaietul valurilor, băștinașe din insulele Flores țes minunatele stofe „ikat”.

dirză și să se impună cînd împrejurările o cer. Sensibilitatea ei am văzut-o peste tot, în grija și dragostea cu care-și crește copiii sau în manifestările ei cele mai subtile, caracterizate prin duioșie și mare putere de înțelegere.

Îmbrăcămintea ei este aleasă cu mult gust și chiar în campungurile pierdute în desimea junglelor, unde suflul civilizației moderne este necunoscut, femeile știu să aprecieze efectele de contrast ale culorilor îmbrăcămintei, fapt care le dă un aer distinct. Aproape în toate insulele, „sarorgul”, „kahaja” și „selendangul” normează complexul de îmbrăcăminte zilnică, iar diferențele locale se observă mai ales la așa-numitele costume „adat”, tradiționale, care se poartă la ceremoniile încheiate totdeauna cu „selamatan” — masa sărbătorească. Țesăturile fine cu fir de aur sau argint sînt realizări ale industriei casnice, lucrate pe plaja inundată de soare a oceanului sau la umbra palmierilor falnici, unde au loc adesea festivaluri de dansuri populare.

Mi-a fost dat să asist în Jawa la o astfel de manifestare și mărturisesc că e o plăcere fără seamăn să privești feeria mlădierilor tinereilor fete îmbrăcate în costume minunate naționale, interpretînd celebrele dansuri iavaneze sau balineze, în timp ce orchestra execută o muzică visătoare, născută din niște instrumente pe cît de curioase pe atît de ingenioase făurite.

Miinile și capul au fiecare rolul său, mișcîndu-se într-un ritm misterios și frumos, în acompaniamentul muzicii „gamelanului”.

Nici un dans nu seamănă cu altul, fiecare insulă avînd propriile ei dansuri, unul mai frumos decît celălalt, perfecțiunea lor fiind legată de frumusețea femeilor și a bărbaților, de grația dansatoarelor și de talentul innăscut.

Poate că o fărîmă din acest talent innăscut face din femeia indoneziană o gospodină perfectă, o profesoară pentru cea care nu știe să dea gust unei mîncări, să

combine plăcut mirodeniile, a căror patrie este „Țara celor 1.000 de insule”.

Bogăția folclorului e imensă, iar variațiile insulare, datorită influenței milenare a culturii indiene, chineze sau malaeze sînt așa de măiestru combinate, încît acest tot, nou, specific Indoneziei, face din această țară un izvor nesfârșit de cercetări pentru specialiști ai culturii indoneziene, în compoziția căreia intră o mare varietate de aspecte, moravuri, obiceiuri, dialecte și religii.

După sute de ani de exploatare colonialistă, Indonezia, devenită astăzi liberă, își croiește pe baza tradițiilor milenare o viață nouă, în care dorința de progres este unită cu lupta întregului popor pentru pace și democrație. Iar în această luptă rolul femeii indoneziene nu este cu nimic mai prejos decît cel al surorilor sale din celelalte țări, care au înlăturat de mult exploatarea sau se zbat pentru spulberarea ei.

N. DOBRESCU

Tov. inginer Nicolae Dobrescu în orașul Medan, capitala insulei Sumatra

UN EVENIMENT IMPORTANT PENTRU MIȘCAREA DE FEMEI DIN ȚARA NOASTRĂ

După secole de desconsiderare și oprinare, abia în anii regimului democrat-popular a fost descătușată o uriașă forță a poporului, asigurându-se femeilor egalitatea în drepturi, chemându-le în rîndul constructorilor socialismului.

În munca de zi cu zi pe care o depune întregul popor muncitor pentru uriașele transformări ce se înfăptuiesc, femeile aduc o mare contribuție în activitatea de stat, economică și culturală.

În industrie, în deosebi în industria ușoară, mii de muncitoare, tehniciene și ingineri și-au câștigat încrederea și respectul colectivului în care muncesc.

La sate, un număr tot mai însemnat de țărance muncitoare contribuie la dezvoltarea unităților din sectorul socialist al agriculturii. Mai mult, mii dintre ele au devenit înflăcărâte activiste pentru transformarea socialistă a agriculturii, așa cum sînt cele din regiunea Constanța.

Apreciată și valoroasă este de asemenea activitatea femeilor intelectuale. Cercetătoare științifice, directori de întreprinderi, profesore și judecătore, scriitoare și artiste, ele ajută la înflorirea economiei, a artei și culturii.

Sute de mii de femei și-au pus în slujba înfrumusețării orașelor și satelor noastre minunatul simț gospodăresc care le caracterizează. Cu devotament și stăruință au luptat ele pentru îmbunătățirea activității instituțiilor de sănătate, a creșelor și căminelor de copii, a școlilor.

O însemnată activitate au depus femeile pentru extinderea culturilor de legume și zarzavaturi, pentru creșterea păsărilor și a albinelor.

Femeile iau parte tot mai activă în treburile de stat ca deputate în sfaturile populare locale, ca deputate în Marea Adunare Națională.

Cel de-al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român a scos în evidență rolul important al femeilor în construirea noii orînduirii, în viața economică, pe tărîmul științei și culturii, în activitatea obștească, în educarea tinerei generații.

HOTĂRÎRE IZVORITĂ DIN CERINȚELE VIETII

Cu toată marea dezvoltare pe care a luat-o activitatea obștească a femeilor s-a făcut simțită lipsa unui for conducător central și a unor organe de conducere locale care să coordoneze și să concentreze eforturile. Rezoluția plenarei C.C. al P.M.R. din 28 iunie — 3 iulie 1957 apreciază că formele actuale de organizare a muncii în rîndul femeilor nu mai corespund și este necesar ca ele să fie îmbunătățite în așa fel ca să se asigure cuprinderea și activizarea maselor celor mai largi de femei.

Pe baza acestei rezoluții, Biroul Politic al C.C. al P.M.R. a elaborat și adoptat „Hotărîrea cu privire la îmbunătățirea activității în rîndul femeilor”, hotărîre care marchează un pas înainte pe drumul dezvoltării mișcării de masă a femeilor din țara noastră.

Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. pune la baza organizării mișcării de femei din țara noastră principiul centralismului democratic și al conducerii directe de către organele de partid.

Conducerea directă de către partid a Consiliului Național al Femeilor din R.P.R. și a comitetelor femeilor va asigura legarea mai strînsă a activității acestora de sarcinile puse de partid și de stat, stimularea și dezvoltarea inițiativelor lor, desfășurarea unei temeinice munci de educație a maselor de femei, ceea ce va duce la întărirea și dezvoltarea mișcării de femei.

La constituirea femeilor ținută în capitală în ziua de 20 noiembrie a.c. — la care au participat membrele Comitetului Femeilor Democratice, reprezentante ale C.C.S., U.T.M., ale comisiilor de femei de pe lîngă sfaturile populare, din cadrul U.C.E.C.O.M. și Centroccep, ale Crucii Roșii, femei fruntașe din industrie, agricultură, de pe tărîmul științei și culturii, și care a avut ca scop de a face cunoscută rezoluția — participantele au arătat că prin actuala formă a mișcării de femei se creează posibilitatea valorificării din plin a elanului creator al femeilor, a talentelor cu care sînt înzestrate, a cunoștințelor și experienței dobîndite.

DESPRE STRUCTURA ACTUALEI FORME ORGANIZATORICE A MIȘCĂRII DE FEMEI

Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. prevede înființarea de comitete ale femeilor la regiuni, raioane, orașe, comune, sate.

La sate se va alege o delegată a femeilor în fiecare circumscripție comunală, iar la orașe o comisie a femeilor pe fiecare circumscripție orașenească în frunte cu o președintă.

Ca organ de conducere al mișcării de femei, hotărîrea prevede înființarea Consiliului Național al Femeilor din R.P.R.

Toate comitetele femeilor vor fi alese în adunări sau conferințe ale femeilor din fabrici, instituții, cartiere, comune și sate.

Comisiile de femei care există în întreprinderi, instituții, în G.A.S., își vor desfășura și în viitor activitatea sub îndrumarea sindicatelor. Aceste comisii vor fi și ele alese în adunări și conferințe ale femeilor.

Alegerea comitetelor și comisiilor femeilor le obligă pe acestea să facă periodic dări de seamă, ceea ce înseamnă că masele pot exercita un control asupra activității lor

și totodată că mii de femei vor contribui la îmbunătățirea continuă a muncii.

CITIVA DIN OBIECTIVELE MIȘCĂRII DE FEMEI

• Mobilizarea maselor largi de femei din orașe și sate la opera de construire a socialismului.

• Ridicarea conștiinței cetățenești a femeilor, educarea lor în spiritul înțelegerii rolului ce le revine în consolidarea familiei și creșterea tinerei generații, în spiritul dragostei față de patrie, al prieteniei și frăției între poporul român și naționalitățile conlocuitor, al solidarității internaționale, al luptei pentru apărarea păcii.

• Atragerea femeilor în producție, în activitatea obștească, în acțiunile cu caracter gospodăresc și de ocrotire a mamei și copilului.

• Comitetul femeilor cu ajutorul sindicatelor și împreună cu comisiile de femei din întreprinderi va trebui să se preocupe mai mult de problemele specifice femeilor muncitoare. Asigurarea bunului mers al căminelor și creșelor, îmbunătățirea condițiilor de muncă, asigurarea mesei la cantine pentru copii de vîrstă școlară și a meditațiilor lor în mod organizat în cadrul cluburilor întreprinderii.

Comitetele femeilor trebuie să folosească toate formele de activitate cultural-educative care și-au dovedit eficacitatea de-a lungul anilor, să le îmbogățească cu noi și variate forme care să răspundă cerințelor concrete legte de sarcinile noastre actuale. Acestea sînt numai cîteva din obiectivele mișcării de femei.

Mișcarea de femei este o adevărată școală de educație politică și cetățenească a mii de femei din țara noastră, din toate categoriile, de toate naționalitățile, de toate profesiile.

Consiliul Național al Femeilor va reprezenta și în viitor mișcarea de femei din țara noastră în relațiile internaționale cu organizațiile similare de femei din celelalte țări, va întări relațiile de prietenie cu femeile din țările lagărului socialist, va contribui în cadrul F.D.I.F. la lărgirea legăturilor de prietenie dintre femeile din țara noastră cu diferite organizații ale femeilor din străinătate.

Prin aceste legături femeile din țara noastră au prilejul de a-și manifesta — prin acțiuni concrete — dragostea lor înflăcărată pentru pace și prietenie între popoare, au prilejul de a contribui la dezvoltarea spiritului de solidaritate internațională.

Hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R. stabilește ca și pe viitor sfaturile populare, valorificînd experiența dobîndită, să se preocupe de atragerea unui număr cît mai mare de femei în activul comisiilor permanente, în comitetele cetățenești și de stradă.

Iată încă un domeniu de activitate, drag femeilor, la care au răspuns cu competență și mult simț de răspundere și spre care sînt chemate să contribuie și pe viitor.

ALEGERILE PENTRU COMITETELE FEMEILOR

Constituirea femeilor din 20 noiembrie a avut ca scop și alegerea comitetului organizatoric central — comitet care are rolul de a pregăti desfășurarea alegerilor comitetelor de femei și a conferinței naționale a femeilor din R.P.R.

S-a stabilit ca întreaga muncă pentru aplicarea măsurilor organizatorice, prevăzute în hotărîrea Biroului Politic al C.C. să se desfășoare în 2 etape:

Pină în jurul datei de 15 decembrie — prima etapă — să aibă loc constituirea ale femeilor la regiuni, raioane și orașele de subordonare regională pentru crearea comitetelor organizatorice ale femeilor. După aceea se trece la pregătirea și organizarea alegerilor comisiilor de femei pe circumscripții, întreprinderi, instituții, G.A.S.-uri și G.A.C.-uri, a comitetelor sătești, ecumene, raionale, orașenești, acțiune care se va desfășura în cursul lunii decembrie a.c. și ianuarie 1958.

Pină la 20 februarie va avea loc alegerea comitetelor regionale, astfel ca în primăvara anului 1958 să poată avea loc Conferința Națională a Femeilor.

Conferința Națională a Femeilor din R.P.R. va pune în dezbaterea delegatelor problemele mișcării de femei, va elabora programul activității viitoare, normele de organizare și funcționare a comitetelor femeilor și va alege Consiliul Național al Femeilor din R.P.R.

După alegerea comitetelor femeilor, actualele comisii de femei de pe lîngă sfaturile populare își vor înceta activitatea.

Cu prilejul alegerilor sute de mii de femei vor participa activ la dezbaterea problemelor care stau în fața mișcării de femei și totodată vor avea posibilitatea de a alege în comitetele femeilor pe cele mai capabile și cu autoritate, cu experiență politică și organizatorică, iubite de colectivul în care lucrează, cetățene devotate patriei și poporului nostru.

Alegerile pentru comitetele de femei să fie un nou prilej de realizare a unor acțiuni concrete, legate de problemele specifice locale, un prilej bine venit de a înrola sub steagul luminoaselor țeluri propuse mii și mii de tovarășe în mișcarea de femei.

Să ne angajăm că ne vom pune în slujba dezvoltării și îmbunătățirii mișcării de femei toată dragostea și priceperea, toată experiența acumulată.

Cu ele ne mândrim

1. — Cine a mai văzut o turcoaică pe vapor? a strigat cu minie tatăl Sofiei.

— Ei, dar cine a mai văzut un turc pe casă? i-a ripostat Sofia, clipind șiret din ochi.

Și tatăl s-a dat bătut. Fata are dreptate. El este coșar. În definitiv de ce n-ar fi și ea muncitoare la șantierul naval? Numai s-o poată duce la capăt, că munca nu-i ușoară.

Sofia Asan a spulberat indoiala părintelui. Azi este fruntașă în producție. Cu ea se mândrește întregul șantier naval din Oltenița. Sofia Asan a urmat o școală de calificare și acum lucrează ca muncitoare la bormașină, depășind zilnic norma cu 15%.

2. Elena Stănescu este studentă în anul II al Facultății de chimie industrială din capitală. Locuiește la un cămin de studenți și e bursieră. Fruntașa la învățătură, Elena Stănescu activează ca membră a comitetului U.T.M. al Centrului universitar București și e candidată de partid.

3. Cu aproape zece ani în urmă, Amalia Partin se afla cu o colonie de copii la mare. Un gând îndrăzneț i s-a infipt atunci în minte: meseria pe care și-o va alege să-i dea posibilitatea să fie pe un vapor, să înfrunte valurile înspumate.

Mai tirziu, cineva i-a sugerat că ar putea să ajungă telegrafist de bord pe un vas, și Amy a învățat numai în câteva luni telegrafia. Amalia Partin urmează actualmente o școală de radiotehnică. Până azi, pe calea undelor, a putut face legătura cu insulele Capului Verde din Africa, cu Costa-Rica, cu Uniunea Sovietică, R.P. Bulgaria, R.P. Polonă, Anglia, Belgia, Olanda. Dar legătura cea mai senzațională și care a avut darul s-o emoționeze profund a fost aceea cu... primul satelit artificial al Pământului.

4. Dacă o veți întreba pe Maria Andrei care este cea mai frumoasă profesie, fără indoială vă va răspunde: aceea de bibliograf.

Cred că ați înțeles. Maria e bibliograf. Lucrează la biblioteca regională Iași.

În cazul când o veți întreba pentru ce îi e atât de dragă profesia aceasta, o să vă povestească cât de emoționată a fost când cititorii unei biblioteci de casă, care în urmă cu un an cereau doar povestiri scurte, au ajuns să ceară pe Gorki, Eminescu, Tolstoi; o să amintească neapărat și de muncitorii de la „Țesătura”, care au îndrăgit cartea tehnică; de pioniera Florica Sturzu, din clasa a VII-a, pe care a ajutat-o în vară să organizeze o bibliotecă de casă pentru copii. Și așa veți asculta mult și veți înțelege de ce pune ea atâtă dragoste, pasiune și conștiințiozitate în munca ei!

Celei dragi

Vind spre tine
glindu-nclin,
cerul lin
de stele plin —
dulce amforă cu vin —
se revorsă
peste inima mea arsă.

Zelt de farmec
aprilu,
ca un crin,
visul lin
de foc și ohin
mult prea mare
sui-n ceruri altă zare.

Doruri rii și patimi grele
sus, sus, sus,
ard luceferi noi și stele
cărora tu m-ai supus...

Seară

Gaiușa cu o stea în cioc
Mi-aduce aminte seara dintii, o
minunii,
Dar tu nu mai rii deloc
Și-mi îngrop tăcerea-n cornul lunii.

Cîntec pentru puiul de căprioară

Ți-am zis odată pui de căprioară
Și ți-am însemnat zburdălnicia-n
cînt:

Dorul iar începe să mă doară,
Parcă-ai fi cu suflet de pămînt.

De ce-ți tremuri lacrima ușoară
Și-ți trimiți privirile aiurea?
Cum te-ai prinde, pui de căprioară.
Să te-aduc în casă cu pădurea!

vă recomandăm

„SOARTA UNUI OM”

A apărut o cărticică cu coperi modeste, o cărticică de buzunar, intitulată „Soarta unui om”, purtând semnătura aceluiași Șolohov, marele artist care a descris în sute de pagini viața lui Grigori Melehov.

Am citit cărticica aceasta într-o singură seară, fără oprire. Și multe zile după aceea m-a urmărit imaginea unui bărbat înalt și uscățiv cu un copilaș de mină, care-și deapănă viața în fața unui tovarăș de drum, cu spontaneitatea caracteristică rusului.

La început ea a fost o viață ca oricare alta. Omul a luptat în războiul civil, a învățat apoi o meserie, s-a însurat, Șolohov nu-și idealizează eroii. Lui Andrei Sokolov, eroul povestirii sale, îi plăcea uneori să tragă și o dușcă cu prietenii, dar au venit copiii și s-a lecuit de patima asta. A strâns bănuț lângă bănuț și și-a încropit o căsuță. Iși iubea nevasta cu o dragoste fierbinte, care nu s-a stins nici după ani și ani de trai laolaltă.

Șolohov folosește un limbaj concis, bărbătesc și totuși uimitor de duios. „Bună fată am nimerit — spune Andrei — amintindu-și de Irinca, soția sa. Cuminte, veselă, îndatoritoare, deșteaptă. Nu meritam eu asemenea nevastă!... Dacă te uitați la ea de departe, nu prea părea arătoasă, dar eu nu făceam așa, eu o priveam de aproape drept în ochi. Și pentru mine n-a fost pe lumea asta femeie mai frumoasă și mai bună decât dînsa. N-a fost și nici n-are să mai fie”.

A venit războiul! Andrei trebuia să plece și Irinca nu se putea

dezlipi de lângă pieptul lui. El a împins-o atunci înlături. Și toată viața nu avea să-și ierte gestul acesta.

Războiul l-a pus la grele încercări. A căzut prizonier și a evadat, apoi a aflat că nevasta și fetele i-au fost ucise de o bombă și că băiatul a plecat pe front. Au luptat amindoi și au ajuns pe căi diferite la Berlin, dar acolo și-a văzut fiul într-un sieriu îmbrăcat în catifea roșie. Fusese împușcat chiar în dimineața victoriei.

Și când se părea că nimic nu mai așteaptă de la viață, i-a ieșit în cale un prichindel zdrenfăros care ofta ca un om mare și știa doar că „tata a murit pe front, mama în tren, ucisă de o bombă”, un prichindel care avea nevoie de o aripă ocrotitoare, de duioșie și căldură părintească.

„Soarta unui om” e o povestire simplă, zguduitoare prin dramatismul ei. Scriitorului i-a fugit pe obraz o lacrimă fierbinte și zgircită de bărbat, dar mie, cititoare, mi-au fugit multe lacrimi. Dar Șolohov n-a scris povestirea pentru a storce lacrimi, ele vin fără voie, poate și din cutremurarea pe care o resimțim în fața măreției morale a omului sovietic, trecut prin atâtea încercări dure-roase, dar care a rămas puternic, demn, simțitor.

B.M.

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE COMITETUL SINDICAL AL RADIODIFUZIUNII ROMÎNE

TOVARĂȘE PREȘEDINTE,

Pentru anul școlar 1957-1958 am fost încadrată ca învățătoare la Școala de 7 ani nr. 174 și am primit spre instruire clasa I elementară. Am pornit cursurile cu copiii aceștia micuți, vioi, care pentru prima dată încep să învețe și să aibă îndatoriri, bineînțeles pe măsura puterilor lor. Am făcut apel către părinți, rugându-i să-și ajute copiii, să le facă bețișoare de numărare, alfabetar, abac și alte lucruri practice cu ajutorul cărora ei pot înțelege mai lesne lecțiile pe care le explic.

Acolo unde familia este alături de învățător, munca școlară merge bine și lecțiile își pot urma cursul lor normal. Dar din cauza indiferenței unor părinți care nu iau în serios îndatoririle noi de școlar ale copilului lor, sintem uneori nevoiți să rămânem în urmă cu lecțiile și să oprim munca în loc.

Un astfel de părinte este și muncitorul Anghel Istrate de la Radiodifuziune, secția de imprimare a benzilor de magnetofon.

Ca învățătoare îmi dau seama că fiul său Ion Istrate este un copil care are capacitatea de a-și însuși lecțiile, dar nu este ajutat de familie. El nu este îndrumat, controlat, nu este privită cu seriozitate noua lui activitate de școlar.

Astfel, Istrate Ion vine la școală cu caietele răsucite și boțite, cu cărțile jupuite de învelitori și rupte. Bețișoarele și tot materialul ajutător îi lipsesc cu desăvîrșire. El a venit la școală doar cu niște așchii rupte de el, răvășite în fundul ghiozdanului. La învățătură e în urma celorlalți.

Discutînd această situație cu tov. Anghel Istrate, el a găsit „soluția”: m-a sfătuit

AȘA NE VĂD EI

PREA TÎRZIU

Cînd a fost odată ziua mea, am căpătat în dar o cămilă albastră cu căpăstru cu ciucurei și șa roșie. Cînd să mă joc cu ea, mama a încuiat-o în dulap, că, a spus ea, acum sînt prea mic și o stric. Ce-am mai plîns după cămila mea! Noroc c-am avut odată scarlatina și atunci mama a scos cămila din dulap și m-a lăsat să mă joc cu ea. Dar mi-a trecut scarlatina și... nu am mai avut nici cămila. Și ursulețul de la nenea Guță s-a dus în dulap după cămilă, și cățelul alb cu mărgele în loc de ochi s-a dus după ursuleț. Eh! Cică sînt mic. Cînd oi fi mai mare... mi-i dă. Atunci mă gîndeam: am să fac un cerc și eu mă fac îmblînzitor. Mi-am făcut și o biciușcă... O să învăț cămila să facă plecaciuni, ursulețul să stea pe minge și cățelul să tragă o trăsuriică.

Și mama tot îmi păstrează jucăriile.

Cînd am avut șapte ani i-am spus mamei:

— Mamă, dă-mi jucăriile.

— Acum ești școlar, fă-ți lecțiile, lasă, în vacanță.

Da, sînt școlar, îmi fac lecțiile. Sînt și sportiv. Sînt înaintaș la fotbal. Echipa noastră i-a bătut pe aia de la B. Ehe! În vacanță facem întreceri cu săniuța, la școală. Eu sînt sportiv, arbitru și-mi trebuie fluier... Mama-mi zice:

— Lasă, Lică, sportul... stai acasă la călduriică, uite îți dă mama jucăriile.

Și-mi dă cămila, ursulețul și cățelul din dulap. Of! Cit am vrut înainte să-i am. Mi se păreau mai frumoși, mai vii, parcă vorbeau cu mine. Și eu vorbeam cu ei atunci, în gînd, atunci cînd voiam să fiu îmblînzitor.

De ce, mamă, mi-ai ascuns jucăriile atîta vreme? Acum ce să fac cu ele? Sînt sportiv.

LICĂ

pt. conf. L. V.

să-l „ciupes pe băiat de după urechi”, căci acolo doare mai tare.

Vă rog, pe dv., tovarășe președinte, de a atrage atenția acestui părinte într-o discuție sau într-o ședință asupra răspunderii pe care o are în fața societății pentru creșterea și educația acestui copil, care trebuie să devină un om muncitor și corect.

Vă, cer acest sprijin, deoarece știu că sindicatul și forurile conducătoare dintr-o întreprindere trebuie să se ocupe nu numai de felul în care munceste un om cît timp este în producție, ci și de felul cum își face acesta datoria de cetățean.

Vă rog deci, tovarășe președinte, să mă ajutați în această problemă și să-l ajutați și pe tovarășul Istrate, cerînd chiar părerea celorlalți tovarăși, muncitori și părinți, din întreprindere. Sînt sigură că sfaturile tovarășilor săi, împreună cu munca mea la școală, vor da rezultatele dorite.

Cu mulțumiri,
Zoe FILIMON
învățătoare, Școala nr. 147
București

ANCHETA NOASTRĂ

SĂ LUPTĂM ÎMPOTRIVA ALCOOLISMULUI

VĂD ȘI MĂ DOARE ÎN SUFLET

Sînt bufetieră la bufetul din strada Sebastian.

Duminica, mai ales, e foarte vesel aici. Vin familia, prietenii, tinerii și bătrîni, că de-abia mai pridesc cu servitul.

Scrisoarea aceasta o scriu pentru clienții noștri, pentru unii dintre ei, oameni cinstiți, care-și iutesc familia, dar care, fără să-și dea seama, săvîrșesc greșeli mari. Nu sînt pedagog sau profesor, dar de la postul meu de bufetieră văd și mă doare în suflet: văd părinți care vin cu copii mici, cu rude și prieteni. Văd pe acești părinți cum dau copiilor rachiu, vin sau votcă, văd cum copilul se schimbă la față, îi scapese ochii și se clatină pe picioare. Și atunci, întăritat, așîțat de familie, injură și spune vorbe necuviințioase, spre hazul celor mari. Tablourile acestea îmi sfîșie inima. Cu părinții nu pot vorbi. Ei cer consumația, o plătesc și gata! Dacă încerc să le spun ceva, mulți așîță copilul să-mi spună vorbe „cu haz”. Copilul spune cuvîntul urît înșii abia șeptit, sfios, dar risetele celor mari îl îndeamnă. El prinde curaj și injură. Am văzut copii mici care, după ce au băut, îndemnați de părinți, încheau ochii cînd spuneau vorbe urite.

Oare părinții aceștia nu-și dau seama că ei înșiși sînt dușmanii copiilor lor? Nu numai că le intoxică și le subrezesc organismul, dar le otrăvesc și sufletul.

Mă întreb: ce fel de oameni vor ajunge acești copii?

LIVIA MARIN
bufetieră — bufetul „Sebastian”
București

PĂRINȚI

Dimineța aceasta, asemănătoare cu alte dimineți duminicale, e totuși atît de deosebită.

Astăzi, copila mea, Liliana, dă primul ei ceai.

Ne mișcăm amîndouă prin casă, cuprinse de frenezie, ca sub îndemnul ritmic al unui cîntec ciudat.

Și totul se petrece în acest ritm pe care-l simt, îl aud în bătăile inimii Lilianei, în tic-tacul ceasornicului, în dupăitul mărunt, grăbit al pașilor ei.

Tortul a fost preocuparea principală a Lilianei. Nu-i vorba de un tort obișnuit, ci de o alcătuire dreptunghiulară de biscuiți, tencuiți cu o cremă necunoscută încă, un fel de amestec ciudat de cacao cu lapte, unt, zahăr și resturi de dulceață, de pe fundul citorva borcanele. Teamă mi-e că în elanul ei „creator“, mica gospodină să nu fi adăugat și mustar.

Ornarea lui a durat cel mai mult. Liliana l-a împodobit cu nuci și bomboane, ca pe o colivă.

După fiece mișcare se dădea un pas înapoi și-l cerceta cu ochii întredeschși, așa cum un sculptor își cercetează opera în timpul creației. În sfîrșit, tortul e gata!

Liliana alerga de ici-colo fără rost și fără de spor, săltîndu-și cîrli-onșii răsuciți de cu seară pe fel de fel de petecute colorate. Și, în vreme ce asculta la radio o romanță sfîșietor de tristă, suridea cu îngăduință tînguirilor cîntecului!

— Mamă... îmi dai astăzi ciorapii tăi de mătase?

Cu ochii mă întreba mai mult: „ce crezi, oare pot purta ciorapi de mătase? Cu vorbele justifică șiret: of! șosetele mele, tocmai astăzi și-au găsit să se rupă-n călcîi! O gaură mare cit o... nucă!“

Ciorapi de mătase? Copila mea a crescut fără să prind de veste.

Mi-am simșit sufletul năpădit de tulburare, de bucurie și teamă. Privirea mea i s-a părut poate prea cercetătoare, căci pe dată i-au înflorit măceșii în obraji.

Am suris amîndouă amețite și fericite, ca doi oameni în fața unei descoperiri. Eu descoperisem tinerețea ce se strecura ca o liană puternică și mlădioasă între ramurile copilăriei ei.

Ea descoperise, pare-se, descoperirea mea.

După o vreme, stătea cuminte la un colț de masă la bucătărie și-și sorbea laptele bătut, ciugulind marginile unei prăjituri abia ieșită din cuptor.

O vedeam iarăși copil posticios și vesel, și tulburarea mea se domoli: „O nu... desigur nu... Liliana mea e încă copil, nu, nu se poate să fi trecut hotarul copilăriei. Prea ar fi timpuriu... pentru mine. Sînt nepregătită, luată prin surprindere... Știu cum să mă port cu copila mea micuță, dar cu tînăra mea copilă... Oare cum să-i vorbesc, cum să mă port?“

Liliana minca cu poștă, cum mîncă de obicei cînd îi place ceva: cu ochii puțin strînși și cu un zîmbet mulțumit în colțul gurii.

Îmi văd de treburi liniștită în casă. După o vreme, cînd intru în bucătărie, îmi găsesc fata mînjită toată pe obraz cu lapte bătut, stînd nemîșcată și vorbind prin gesturi. Pantomima s-a sfîrșit în hohote de ris și explicații.

— Mi-am făcut „mască“ să arăt bine. Scrie în revistă să te dai cu lapte crud, laptele bătut tot crud e, nu-i așa?

I-am arătat că apa și săpunul sînt cea mai eficace mască. După ce s-a spălat, se privește în oglindă.

Îi strălucește în ochi, în suris, în obraji, prospețimea porțelanului și scaldă bucuriilor. Dar ea strigă victorioasă:

— Vezi mamă?... „Mască“!

Și apoi, drăgăstoasă către mine: „Mămico, fă-te și tu frumoasă... cît poți tu de frumoasă!“

Am dorit întotdeauna să fiu frumoasă pentru mine, pentru el... pentru viață. Dar acum, acum doresc din tot sufletul să fiu frumoasă pentru fata mea, pentru oaspeții primului ei ceai. Și sînt tentată, doamne, iartă-mă, să-mi fac și eu o „mască“ pe obraz.

Liliana-și așteaptă oaspeții cu o nestăpînită emoție. Nerăbdarea o cheamă la fereastră. Cu fruntea rezemată de geam, Liliana suride așteptării.

Îmi sînt de ajuns ochii mei ca să văd ce vede copila mea, cu fruntea sprijinită de fereastră.

Îmi sînt de ajuns gîndurile mele ca să-i ascult cîntarea gîndurilor ei.

Îmi simt antenele sufletului meu atingînd ușor, să nu ratăm cumva, fragilul clopoșel al inimii, ce sună la poarta celei mai tinerețe.

În prag de șaisprezece ani.

Sfiala și îndrăzneala s-au contopit laolaltă, dînd la iveală purtări noi, înțel de pină acum, avîntări îndrăznețe și totuși sperioase, ca bătăile de aripi ale puilor ce au sărit întiași dată din cuib. În prag de șaisprezece ani... copila are astăzi primul ei ceai.

Primul Ceai al Lilianei

oasa; pentru ei au înflorit iar măceșii în obră-jorii Lilianei. După primele îndatoriri de gazdă și mamă m-am retras într-un ungher, să nu-i stingheresc. Liliana nu mă vede. Nu mai vede nimic. Se uită printre toți, prin toți, ride cu colțurile gurii lăsate în jos, a plîns, a dezamăgire.

Cînd s-a apropiat de mine am întreat-o: — Ți-au sosit toți prietenii?

— Nu... Mariana a întirziat, pesemne să-și întărească buclele cu fierul. Și... încă „cineva“... n-a venit... încă... A încercat să rostească „cineva“ cu tonul cel mai indiferent, dar eu am înțeles.

Nimeni n-a văzut, doar eu. Doar eu am simșit primul spin strecurîndu-i-se în suflet, și am simșit cum spinul acesta sfîșie ușor și inima mea.

Liliana dansează cu înverșunare și de peste umărul partenerului îmi zîmbește cu îndărătnicie, parcă ar vrea să-mi spună: „Să nu crezi că s-a întimplat ceva... Nu! nu! Sînt veselă, nu vezi?“

După prima emoție adusă de bătaia grăbită în ușă, după prima dezamăgire o dată cu apariția Marianei, Liliana n-a mai putut să zîmbească, să-și ascundă dezamăgirea.

Mi-a căutat privirea speriată: „Mamă, n-a venit“, spuneau sprîncenele-i ridicate în sus și pleoapele tremurătoare ce ascundeau cea mai crudă tristețe.

Privesc în jur. E alîta tinerețe, veselie, încredere în viață și simțăminte curate, neîntinate încă. Muzica de dans își picură ritmul în tinere trupuşoare. Îndată îi vezi mișcînd din picioare, căluși nărăvași ce cu greu îi mai poți șine în buiestru. Numai Liliana nu dansează, scuturînd îndărătnic din cap la fiece invitație.

— N-a venit, n-a venit, n-a venit, îmi spuneau ochii, umerii și mîinile copilei. S-a acinat lîngă mine, din instinct, cum se acinează orice pui lîngă mama lui, cînd îl încearcă o durere. Stătea cu capul plecat pe umărul meu și-mi răsucea în neștirea inelul de pe deget. Cum s-o fac să înțeleagă că mă are alături, prietenă și aliată, cum de-a pururi îi voi fi? Cum s-o fac să înțeleagă că-i cunosc durerea, cum să-i rostesc cuvintele ce-mi vin pe baze: „lasă, nu fi tristă. Dacă n-a putut veni, atunci vei afla —, iar dacă n-a vrut să vină, atunci nu face să te mai necăjești pentru el“. Nu. Hotărît, nu sînt pregătită. Tinerețea copilei mele, cu cortegiul ei de bucurii și dureri, a izbucnit deodată și m-a prins nepregătită.

Parcă ai mai avut un inel... îmi zise ea cu gîndul aiurea. L-ai pierdut... nu-i așa?

— Da. Cît de necăjită am fost... îi răspunsei blind, în șoaptă. Credeam că piatra lui e diamant veritabil, mai tîrziu am aflat că era doar o bucătică de sticlă fără valoare... și mi-a părut rău, tare rău, că atîto vreme m-am necăjit pentru un inel fără valoare.

Liliana și-a ridicat privirile întrebătoare spre mine. A înțeles. I-am prins căpșorul între mîini și i-am șoptit.

— Vino să-ți servești musafirii, hai, te ajut. M-a urmat spre bucătărie, ca un cățeluș bătut.

— Tăiem și tortul, mămico?

Tortul era mîndria ei.

— Nu, nu, tortul îl lăsăm pe mai tîrziu...

— Sigur, pe mai tîrziu! Nu toate o dată!

Răsuflă ușurată și plină de nădejde. Tocmai atunci se auzi o hămăială de căfel sperios în curte. O bătaie în ușă și... un băiat stingaci se împiedică de colțul preșului. Ținea cu amîndouă mîinile o floare viorie într-un ghiveci înșăsurat cu grijă în foșă.

— Mămico, să tăiem și tortul! să-l tăiem.

Au plecat tîrziu tinereții oaspeți. Și Liliana, după ce i-a petrecut cu privirea, a rămas cu fruntea rezemată de fereastră. În albastrul ochilor ei e numai mirare! Mirare pentru tot ce astfel de-a pururi a fost, dar acum pare alțfel, cu totul nou. Mirare pentru cerul gătit cu risipă de stele... ce pare el însuși o stea imensă care îmbrățișează în strălucirea ei cerul, pămîntul și căsuța cu fereastră cu tot...

Îmi sînt de ajuns ochii mei ca să văd ce vede copila mea. Îmi sînt de ajuns gîndurile mele ca să ascult cîntarea gîndurilor ei. Îmi simt antenele sufletului meu atingînd ușor, cu grijă, să nu ratăm cumva, fragilul clopoșel al inimii, ce bate la poarta celei mai tinere tinereți.

Luiza VLĂDESCU

CUM VĂ CRESTEȚI COPILII

Oaspeții au sosit o dată toți. S-a umplut casa de tinerețe, sfială și îndrăzneală, de gesturi stingace, tăceri prelungite și hohote răzlețe de ris. Pentru ei am înflorit

PRIETENII MEI DIN RADU NEGRU

Pe Stanca și Stanciu Oancea i-am cunoscut cu ani în urmă. Le-am dat atunci sfatul să intre în colectivă. M-au ascultat.

De atunci Stanca m-a făcut confidenta bucuriilor ei.

Înspre toamnă am întâlnit-o. Se întorcea de la piață. Vînduse ouă, brînză, smîntînă și cumpărase dulciuri și jucării pentru copii.

— Cum mai risipești banii, i-am zis în glumă.

— Ba nu, vreau să bucur și copiii, că doar am cu ce, mi-a răspuns ea.

Și așa a început să-mi povestească despre belșugul din casa lor.

M-a poftit să-i vizitez. I-am promis, și așa s-a făcut că am vizitat comuna Radu Negru.

Îmi ziceam că, poate, în tot ceea ce auzisem e o exagerare și pornisem acum să mă încredințez dacă e așa sau nu.

Ulița pe care locuiește Stanca e în întregime locuită de colectivști. Ba nu, să nu mint, pe ulița lor mai stă și Gheorghe Bălan, singurul care n-a intrat în gospodăria colectivă.

O dată ajunsă la casa Stancăi, m-am convins că ceea ce îmi spusese era adevărat.

Aveau 180 banițe cu grîu, 540 kg de orz, 216 kg mazăreși tot atîția cartofi, 270 kg ceapă, 277 kg brînză și mai aveau de primit porumb, zahăr, ulei, fasole, vin, rachiu, drepturile de la bumbac, sfecla de zahăr etc. Curtea le era plină de orătării, aveau un porc cît un mal și vacă cu vițel.

Am stat de vorbă și cu Mihai Comșa. Împreună cu familia făcuse pînă la 15 august în colectivă peste 900 zile-muncă și adunaseră acasă aproape o jumătate vagon de grîu, 900 kg orz, 360 kg mazăre, 360 kg cartofi, 450 kg ceapă, 45 kg brînză, 4.500 lei în numerar și mai aveau să primească: porumb, zahăr, fasole, vin, rachiu etc. Pînă în iarnă mai aveau de făcut zile-muncă la porumb, arături și semănături de toamnă la vie etc.

Gheorghe Bălan, cel rămas de unul singur pe strada colectivștilor, pretinde că nu poate intra în colectivă pentru că n-are alte brațe de muncă în afară de ale lui. Dar nici Ion Bălan, frate-său, nu are. Lucrează omul cu un singur copil și aduce belșugul într-o casă cu alte 7 suflete.

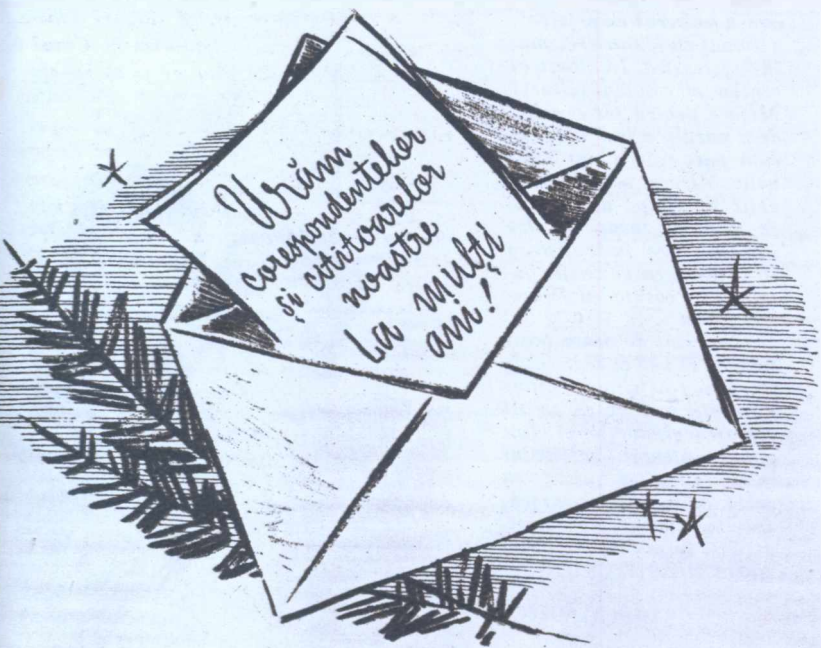
Socoteala însă trebuie verificată, și dacă ești cinstit, recunoști rezultatul...

Am plecat spre casă, gîndind la aceste socoteli pe care le fac acum mulți țărani de pe Bărăgan, rămași stingheri pe cîte o uliță, ca și Gheorghe Bălan din Radu Negru.

Am întâlnit în drum cărușele colectivei trase de cai frumoși, voinici. Păreau a se juca cu poverile de grîne și alimente ce duceau spre casele colectivștilor.

Acestea sînt fapte, realități de necontestat.

SANDA N. MOCANU
corespondentă — Călărași

Mătușa Jela

De fapt o cheamă Ida Popa, dar cunoscuții îi spun „mătușa Ida”. Și cine n-o cunoaște oare? Ea a fost și este prezentă acolo unde este vorba de realizat ceva.

Activistă de nădejde a comisiei de femei, comunistă Ida Popa, duce în rîndul femeilor cuvîntul partidului, atît de drag ei. De atunci, din 1944, de cînd a început să înțeagă ce înseamnă pentru popor libertatea după care a tinjit o viață întreagă, mătușa Ida a activat cu drag, cu neînădărită energie și hotărîre.

Femeile din orașul nostru au îndrăgit-o și-i prețuiesc sfaturile, care întotdeauna izvorăsc din inima ei caldă de mamă, bunică, de om.

Sînt obișnuită s-o întîlnesc deseori pe mătușa Ida acolo unde este nevoie de mîini harnice și pricepute.

Am întîlnit-o într-o noapte și mă întrebam unde merge. Am întrebato, iar dînsa luîndu-mă

de braț m-a introdus într-o casă plină de lumină și activitate. Atunci m-am lămurit. Aici se făceau ultimele pregătiri, pentru că a doua zi se deschidea expoziția cu produsele gospodarilor din oraș.

În noaptea aceea m-am hotărît să scriu despre ea, cu toate că n-am mai scris niciodată la vreo publicație. Această hotărîre a izvorît din dorința de a face cunoscut și altora un om cu o inimă caldă, cu un suflet mare, așa cum sînt inima și sufletul comunistei Ida Popa, care lucrează cu drag oriunde este nevoie, convinsă fiind că așa poate fi recunoscută aceluia care cu prețul vieții lor au făurit un nou sens vieții.

ALEXANDRU POP

vicopreședinte al Comitetului executiv al
Statului popular românesc Ocna Mureș

VEȘTI DE LA CORESPONDENTE

Nici o casă de pe strada noastră fără cititori!

În scopul îmbunătățirii muncii de culturalizare, prin activitatea bibliotecilor de casă, comisia de femei de pe lângă Statul popular al orașului Focșani în colaborare

cu Biblioteca centrală au ținut o consfătuire cu responsabilele bibliotecilor de casă, biblioteci care sînt organizate în circumscripțiile orașului.

La această consfătuire s-au analizat rezultatele obținute de responsabilele bibliotecilor de casă, în munca cu cartea.

A reieșit că rezultate bune a obținut biblioteca de casă din strada Viilor nr. 6 condusă de tov. Tudorița Nișescu. Această bibliotecă are 75 de cititoare, care au citit pînă acum peste 120 de cărți. Și biblioteca de casă condusă de tov. Cornelia Mavrochefalo din circ. nr. 94 și cea condusă de tov. Aldea Marinela din circ. nr. 88 au între 60 și 65 de cititoare.

Pentru remedierea lipsurilor constatate, tovarășul Oprea Constantin, responsabilul bibliotecii orașului, a făcut un instructaj temeinic cu responsabilele bibliotecilor.

Tot la această consfătuire, în scopul îmbunătățirii activității bibliotecilor de casă, comisia de femei și Biblioteca centrală au organizat un concurs între bibliotecile de casă din orașul Focșani,

sub lozincă: „Nici o casă de pe strada noastră fără cititori”.

În urma acestei consfătuiri, s-au mai deschis în orașul nostru încă trei biblioteci de casă.

Viorica BIDĂU
Focșani

Vrem ca toți copiii din orașul nostru să învețe bine

În cele 19 comitete de părinți de pe lângă școlile din orașul nostru activează peste 350 de femei care dau un mare ajutor pentru buna funcționare a unităților școlare.

Vreau să vă povestesc despre grija pe care o poartă comitetul de părinți de la Școala medie mixtă nr. 1. copiilor care au ambii părinți în producție.

Pentru supravegherea acestora s-a repartizat pe lângă fiecare familie cîte un membru din comitet care supraveghează felul cum își pregătesc acești copii lecțiile și cum își folosesc timpul liber.

În felul acesta au fost ajutați cei doi copii ai familiei Constantinescu, care în primele luni ale anului trecut erau slabi la mai toate obiectele. Anul acesta ei se numără printre copiii frunțași la învățătură.

Tovarășa Mocanu Valeria a observat că unii copii lipseau de la anumite ore. S-a constatat că profesoara Maria Bugeac nu folosea metode juste

pentru a determina pe copii să învețe.

Directoarea școlii, la sesizarea tovarăsei Mocanu, i-a atras atenția, și profesoara Maria Bugeac și-a îmbunătățit metodele de predare.

Multe femei din comitetul de părinți, ca Elena Postăvaru, Sofia Turlea, Elena Bobei, fac parte din echipele ce vizitează părinții ai căror copii au rezultate slabe la învățătură. O parte din aceștia nici nu țin legătura cu școala.

Elevii Școlii Emilia, Bolea Mihai, Mavriki Ioan, Nasie Elena, ai căror părinți au câte 7—8 copii, au fost ajutați de tov. Rodica Mustață, Maria Diaconu, Mândița I-chim. Astfel, pentru 3 elevi s-au luat măsuri pentru a lua masa la cantina școlii, 2 elevi au primit internat. Pentru alții s-au organizat ore de consultații la școală și grupe de ajutorare.

Spre aceste metode s-a îndreptat comisia de femei din orașul nostru, pentru a putea ajunge la situația ca toți copiii să învețe bine.

Acesta este un început. Vom face însă totul pentru a dovedi pe deplin răspunderea de mame, de cetățene.

Ecaterina VIZUREANU
responsabila comisiei de femei
din orașul Birlod.

ORAȘUL NOSTRU DRAG

Lugojul vremurilor de demult îl mai găsim numai în amintirea celor mai vârstnici care au trăit prin aceste locuri.

Malurile Timișului odinioară a-rătau mai mult a depozite de gunoi și de microbi. Astăzi sînt zidite cu piatră, iar copacii, sădiți de-a lungul lor, se înalță falnici.

Blocurile muncitorești, ale fabricii de cărămidă, construite de curînd, abia se zăresc vara dintre ghirlandele de flori și verdeață ce le împodobesc. Casele mai vechi, au fost reparate și acum oferă condiții bune de locuit.

Cea mai recentă bucurie a lugojenilor este punerea în circulație a patru autobuse. Celor ce locuiesc în orașe mari li se pare un lucru mărunț, dar pentru noi aceasta înseamnă economie de timp și mai puțină oboseală.

Rozalia MARCU
Lugoji

RĂSPUNS LA SCRISOAREA SANDEI IONESCU. publicată în revista „Femeia” nr. 10/1957

Deși sînt bărbat, m-am gîndit să-mi spun și eu, pe această cale, părerea, cu speranța că ea îți va fi într-o oarecare măsură de folos. Sînt căsătorit și am un copil din prima căsătorie a soției mele, un copil la care țin foarte mult. Îl iubesc, bineînțeles, pentru că este un copil drăgălaș și inteligent, dar și pentru alt motiv: pur și simplu pentru că este copilul femeii pe care o iubesc. Și pentru că o iubesc cu adevărat, iubesc tot ceea ce este al ei. De aceea, îmi pun întrebarea: este cu puțință ca prietenul d-tale să te iubească și în același timp să-ți pună o asemenea condiție? Și încă ceva. Știu că atunci cînd iubești, dorești cu ardoare să-l vezi fericit pe omul drag. Cum se poate împăca deci faptul că prietenul d-tale pretinde că te iubește, cu faptul că este gata să-ți cauzeze o durere atît de mare, ca despărțirea de copil?

De asemenea, se mai naște o întrebare: d-ta îl iubești la rîndul d-tale cu adevărat pe acest om? Atunci cum se explică faptul că prima dată l-ai părăsit cu atîta cruzime? Și dacă totuși îl iubești și l-ai părăsit doar din ușurință, din neseriozitate, de ce trebuie să plătească copilul greșeala d-tale?

Iată cîteva întrebări pe care mi le pun și la care, poate, răspunzînd, vei putea găsi și soluția la problema care te frămîntă.

Marin ISTRATE
funcționar

Gemma

Nu are nici un rost să te frămînti atît. Dacă te iubește, te va iubi și așa cum ești, iar dacă nu... un titlu universitar nu are prea mare legătură cu Cupidon. Ai de abia 17 ani, deci tot ce poți face este să aștepti. S-ar putea, chiar sînt aproape sigură, ca nici el însuși să nu știe bine cît de trainice sînt sentimentele care îl leagă de tine. Deci, pentru tineri ca voi, doar timpul poate verifica și poate spune cît de adevărate, cît de mari sînt sentimentele.

RĂSPUNS CITITOARELOR

EMILIA STINGACIU.

Din cele ce ne scrii rezultă că proprietarul nu s-a mulțumit numai să vă acționeze în judecată pe nedrept, dar a dărîmat coșul casei ca să vă lase în frig.

Dacă așa stau lucrurile, noi te sfătuim să faci o reclamație la procuratură, pentru că asemenea fapte sînt pedepsite de legea penală.

De asemenea, trebuie să știi că locatarul care împiedică normala folosire a locuinței poate fi evacuat din casă, iar legea îți dă dreptul — în asemenea cazuri — să ceri chiar evacuarea proprietarului turbulent din casă, adresîndu-te printr-o cerere tribunalului raional.

Nu te lăsa copleșită de aceste necazuri, scrie-ne despre desfășurarea procesului.

OCTAVIAN POP
Juristconsult

Emilina 2

Deci, grija ta este că ai împlinit 18 ani și „încă nu știi ce înseamnă a fi prietenă intimă cu un băiat”. Dar unde ai aflat că la vîrsta asta ar fi trebuit să știi deja? Cunosc fete care au aflat devreme acest lucru și care și-au reproșat apoi o viață întreagă „curiozitatea” aceasta, care le-a abătut de pe drumul cel drept al vieții, care le-a murdărit și le-a compromis viitorul. S-ar putea să consideri această concepție reche, înapoiată. Tocmai pentru că din păcate mai sînt fete ca tine, care nu înțeleg însemnătatea fiecărui lucru, care din lipsă de experiență nu-i pot prevedea consecințele, ne-am hotărît ca într-unul din numerele viitoare să consacram rubrica „Pentru tineretea noastră prietene” acestei probleme. În orice caz, deocamdată, la întrebarea ta: „se permite între doi tineri mai mult decît un dans, un film ori o plimbare” și știînd ce subînțelegi tu prin „mai mult”, îți răspund: nu, nu se permite. Decî, dacă îți să fii considerată o fată cinstită, demnă de a fi respectată și iubită cu adevărat, atunci mai ai răbdare. Și te asigur că nu vei regreta.

Berenice

Mă mir cu cît ca'm și singe rece afirmi că ai acceptat prietenia unui bărbat, cu toate că este căsătorit și are un copil. Sfatul meu este: desparte-te de el, dar imediat și fără nici o rezervă. Iar în loc de

alte argumente, citește articolul „Întrebări, mari întrebări”, publicat în numerele 9, 10 și 11 din anul acesta ale revistei noastre.

Atena

Dacă singurul motiv pentru care rudele nu sînt de acord cu acest băiat este faptul că este „un simplu tehnician agronom”, atunci nu ține seamă de argumentele lor. Mai însemnată mi se pare însă altă problemă. Ești sigură că îl iubești, că îl iubești cu adevărat și că ai vrea să-ți petreci tot restul vieții alături de el? Am impresia că nici tu însași nu îți este prea clar acest lucru. Caută deci întii să te înțelegi bine pe tine în această privință și dacă răspunsul e afirmativ, atunci nu-l mai chinui nici pe el și nu te mai chinui nici tu pentru niște rude cu concepții înapoiate.

Elena

Sfatul meu este ca întii să te tratezi pentru a te vindeca de hipotiroidia de care suferi, lucru foarte posibil, iar la anul sau peste doi ani să urmezi totuși cursurile fără frecvență ale școlii medii. Este mai puțin obositor decît cursul seral. Există cursuri fără frecvență de 3 ani.

În orice caz, nu trebuie să te zbuțuiești, ci să încerci să rezolvi problemele pe care le ai. Cu siguranță că zbuțuiala tău se datorează tot stării sănătății tale. Deci, în loc să te frămînti, planifică-ți cu chibzuință problemele ce le ai de rezolvat și vei vedea că, pe rînd, le vei rezolva pe toate.

Emeraldă

Te înțeleg foarte bine. Dar nu trebuie să disperii. Fără îndoială, pentru tine lucrul cel mai bun este să încerci să-ți câștigi singură existența, să devii independentă. Cum? Cred că cel mai bine ar fi să înveți o meserie. Ce anume? Depinde de aptitudinile tale. Cere și ajutorul comisiei de femei de pe lângă sfatul popular al raionului în care locuiești. De asemenea, adresează-te autorității tutelare de pe lângă sfatul popular, care are menirea de a se ocupa tocmai de situații ca cea în care te afli tu. În orice caz, dacă vrei, treci pe la redacție să mai stăm de vorbă.

LIA, din Comănești.

Revino cu o scrioare mai clară, în care să explici exact starea și calitatea părului și a tenului (gras, uscat, mătreasă etc.). Pentru a-ți putea răspunde detaliat indică o adresă, întrucît spațiul restrîns al revistei ne împiedică s-o facem pe această cale.

SANDA

MODA LA VARȘOVIA

SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE 1957

Costum din două piese:
fusta în cute mari și jachetă
pe talie. Gulerul ușor depăr-
tat de gît.

Palton din stofă neș,
original prin croiala buz-
narului.

Palton din stofă verde. Gulerul
mare cade ușor pe umeri. Un cordon
strins în talie completează acest
frumos palton,

Palton sport din stofă în caro-
uri, închis la 6 nasturi. Buzuna-
rele interioare sînt croite în lung.

Haină trei sferturi din stofă roșie. Fusta și fularul din material ecosez roșu cu negru.

Rochie sport din material pepit. Fusta în cute duble. Bluza largă cu două buzunare.

Palton de culoare închisă. Mineca treisferturi. Gulerul mare se poate purta ridicat sau lăsat pe spate.

Rochie de seară din material înflorat. Corsajul ușor încrețit pe bust. Fusta în pliuri mari necălcate.

În ziua de 9 septembrie 1957 a avut loc la Palatul Culturii din Varșovia prezentarea noii colecții de modele pentru toamnă și iarnă a casei de modă „EVA”.

... Iată ce a declarat d-na Jadwiga Grabowska, directoarea casei „EVA”, trimisului revistei noastre, ing. Vlad Petrescu :

„După înapoierea responsabililor cu problemele artistice și de modelare din Paris, Londra și Berlin, casa de modă „EVA” a prezentat colecția nouă de modele pentru toamnă și iarnă. Linia originală a modelelor, adaptată la silueta femeilor poloneze, scoate în evidență caracteristicile principale ale modelului actual.

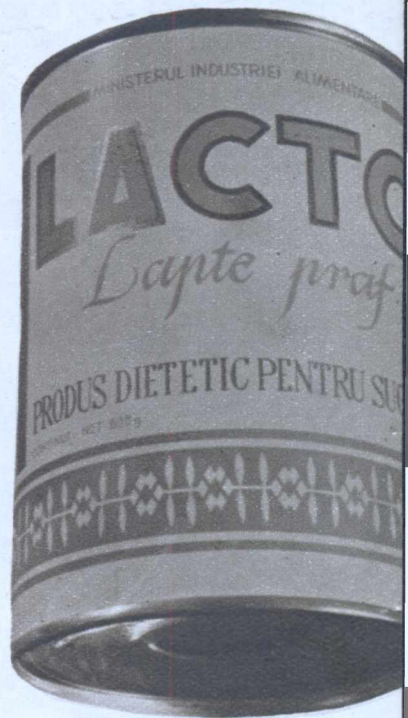
Rochia de dimineață are linia unei cămăși simple și scurte, având deseori spatele mult bluzat: aceste rochii se poartă cu un cordon.

Linia umerilor e rotunjită și a taliei foarte jos plasată. Această linie, care predomină în moda actuală în lumea întreagă, se remarcă în special la rochii de după-amiază și taloare. Absolut lejere în talie, cu jachete scurte garnisite cu blană, purtate pe o fustă îngustă, ele dau siluetei feminine forma literei „S”, caracteristică pentru acest sezon. Pălăria, pusă adînc pe cap în formă de cască, acoperă toată coafura. Al doilea gen de pălării moderne sînt berete cu multe încrețituri.

Se poartă culori în ton fără contraste.

Modelele pentru rochii de bal sînt în funcție de vîrstă. Pentru femei tinere, rochiile sînt ajustate în talie, cu fusta largă, suplă. După 30 de ani se poartă rochii înguste, scurte sau lungi, deseori garnisite cu drapaj.

În ansamblu, se vede influența modelului din anii 1924-1930”

„LACTO”

Lapte praf parțial degresat. Produs dietetic destinat sugarilor pînă la vîrsta de 4 luni, precum și în unele cazuri de turburări de nutriție și digestie a sugarilor.

Vă doriți o casă?

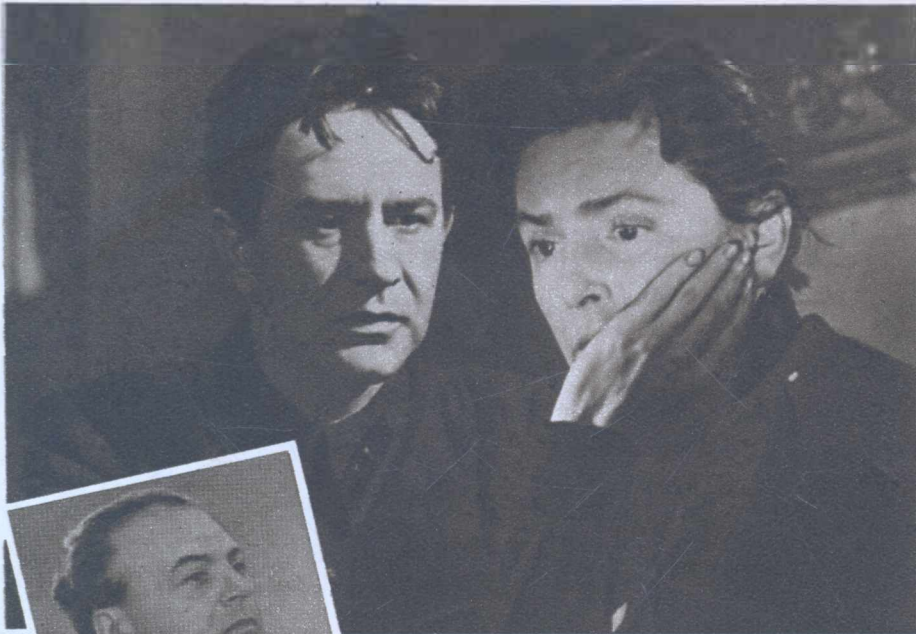

Sezonuți treptat economiile la CEC și o veți putea construi mai ușor.

SIMFONIA LENINGRADULUI

Filmul „Simfonia Leningradului” este bazat pe un fapt autentic: la 9 august 1942 în Leningradul asediat, ținut tot timpul sub tirul artileriei germane, în orașul unde moartea plutea nevăzută la tot pasul, unde oamenii se clătinau pe picioare de foame, s-a cântat totuși pentru prima oară „Simfonia a 7-a” de Dimitrie Șostakoviți.

Cred că nu greșesc afirmând că filmul este închinat eroismului femeilor Leningradului, acelor femei care au dat pilde neasemuite de noblete sufletească și spirit de sacrificiu. Scenaristul Zahar Agranenko, care în același timp este și regizorul filmului, a creat momente zguduitoare de un profund umanism. În orașul unde oamenii mîncas adesea un cartof pe zi, o femeie simplă renunță la hrana ei, folosind făina de cartofi pentru a scribi cămașa dirijorului. Să dirijeze în frac neagră, cu cămașă albă scrobîță, ca în zilele de pace, era pentru ea simbolul rezistenței Leningradului și o sfidare aruncată deșmanului aflat la porțile orașului.

Regizorul Zahar Agranenko, creatorul filmelor „Garnizoana nemuritoare” și „Simfonia Leningradului”

Consumați cu încredere

LAPTE PRAF

Produs al fabricii de conserve de lapte

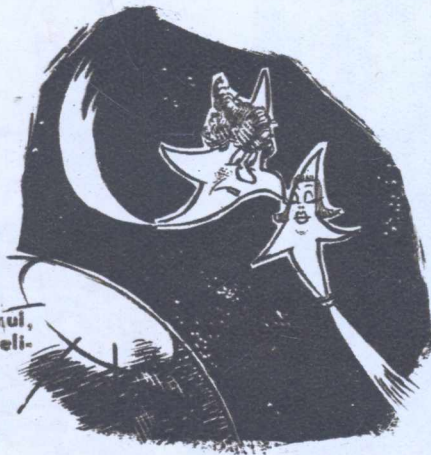
„MUREȘUL”

Remetea

UMOR

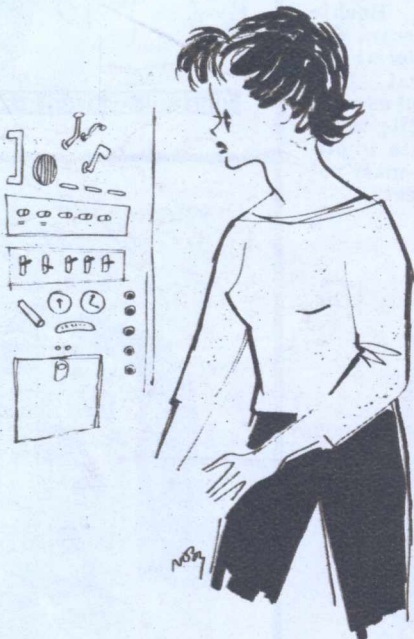
Între comete

— Iar ți-ai schimbat drumul, ca să te întâlnești cu satelitul artificial?

Alimentație concentrată în pilule...

Bucătărie automatizată

— Am uitat de unde să dau drumul pentru fierul laptelui

— Iar musca?

Evitați DEPLASĂRILE pe vremea rea telefonînd

TELEGRAM

DE LA DOMICILIU la 1.18.90 SAU 7.19.10

SIGUR • COMOD • PRACTIC EFTIN

Convorbirile interurbane solicitate de la cabinetele telefonice și postările telefonice de la domiciliu beneficiază de 40% reducere zilnic între orele 17 și 7 dimineața, iar duminicile și sărbătorile legale toate zilele.

Pentru o deservire rapidă și în bune condiții, faceți comenzile dv. începînd de la ora 17.

Serviciile telefonice noi sînt puse la dispoziția abonaților și publicului de la cabinetele telefonice.

Cînd sînteți grăbiți sau postul chemat nu răspunde, puteți transmite un mesaj local sau interurban la numărul de telefon dorit.

Textul mesajului indicat de dv. va fi comunicat de către telefonista din centrală direct postului telefonic din aceeași localitate sau din altă localitate.

Pentru a evita întârzierile la serviciu, la deplasările în alte localități sau pentru alte motive, la cerere, vi se poate face apel la o oră anumită din zi sau din noapte.

Puteți fi informat la cerere de rezultatele tragerii LOTO CENTRAL sau rezultatele meciurilor din buletinul PRONOSPORT, precum și asupra rezultatelor meciurilor care nu sînt trecute în buletinul PRONOSPORT.

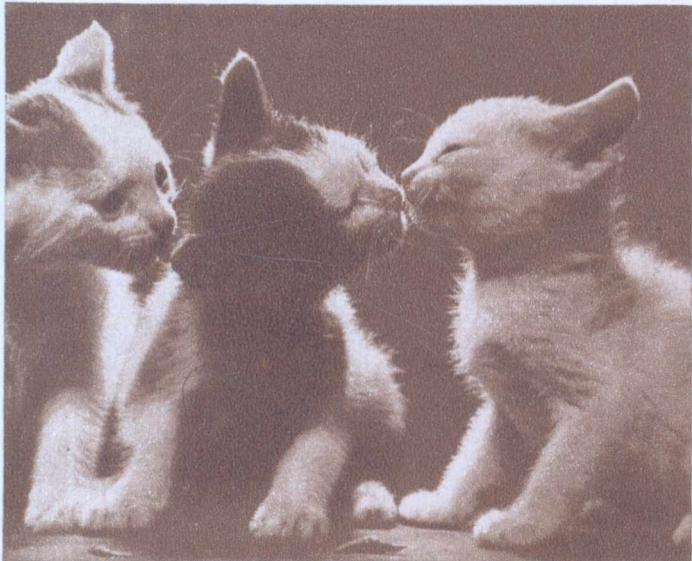
COPERTA I: Elena Economu, muncitoare trunțășă la fabrica de confecții „Gheorghe Gheorghiu-Dej” din București

**IMAGINI DE LA „PRIMUL
SALON INTERNAȚIONAL
DE ARTĂ FOTOGRAFICĂ
A R. P. R.”**

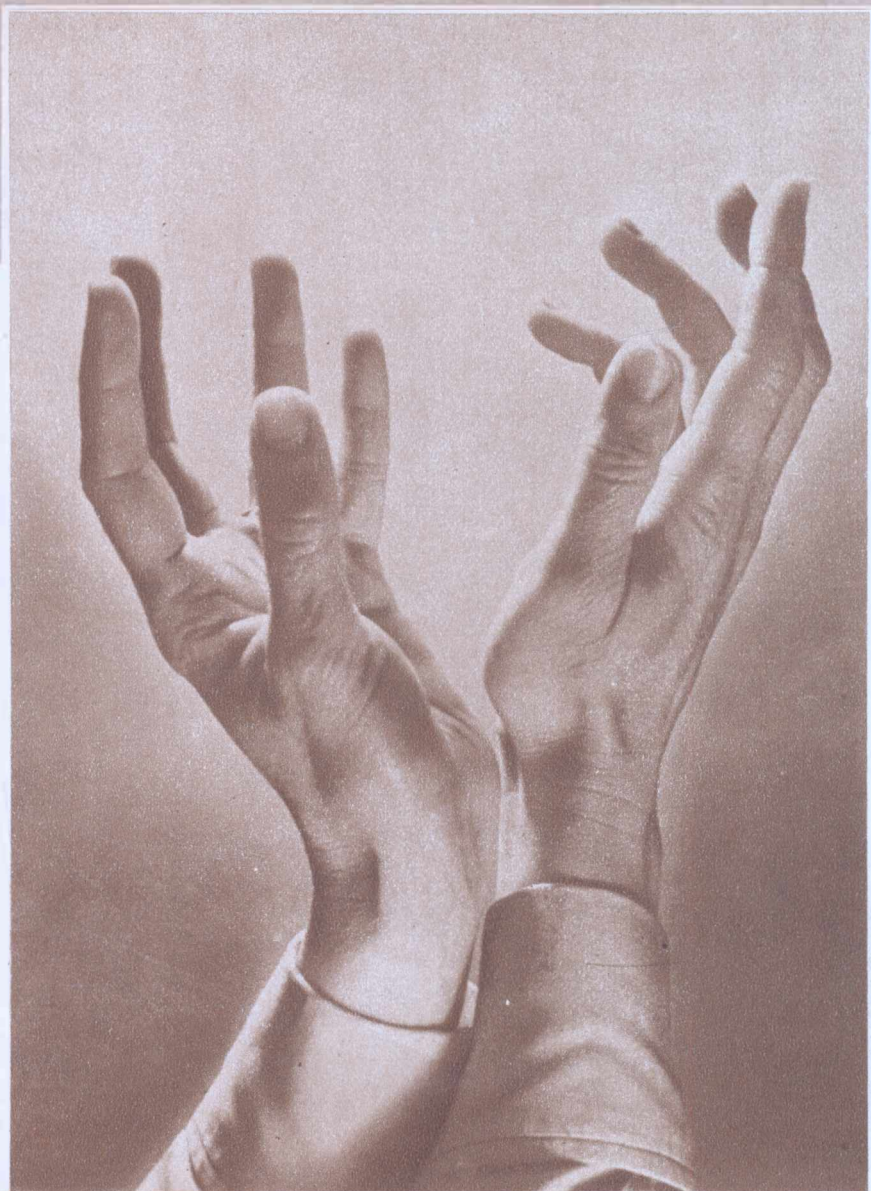
În cursul lunii octombrie a. c. a fost deschis la București primul salon internațional de artă fotografică al R.P.R. organizat de Ministerul Învățământului și Culturii, Institutul român pentru relațiile culturale cu străinătatea și Asociația fotografilor din R.P.R.

Expoziția, în cadrul căreia au fost prezentate câteva sute de lucrări, a fost realizată cu participarea artiștilor fotografi dintr-un număr de peste 40 de țări din toate colțurile lumii. Ea s-a bucurat de aprecierea unanimă a zecilor de mii de vizitatori.

Vă prezentăm câteva din fotografiile expuse, dintre care unele au câștigat distincția cea mai înaltă.

Josef Fiala, R. Cehoslovacă
„Tandrețe”

Heinrich Kaiser Elveția
„Spre lumină”

Premiul I
Medalia de aur

Fred Hanks S.U.A.
„În căutarea subiectului”

Premiul I
Medalia de aur

I. Vulpaș R. P. R.
„Casă nouă”
mențiune

multi ani!

Trăiască Republica noastră

Un an nou fericit

Trăiască
România

La mulți ani

Trăiască Republica Populară Română
La mulți ani

Lei 1,25